

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

ΠΕΡΙ

ΤΩΝ ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΗΘΕΝΤΩΝ

ΕΝ ΤΩ ΠΑΡΟΝΤΙ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩ.

Α

ΑΓΓΕΛΙΚΑΡΑΣ (Α.) ἐκ Ψαρόων· ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1827 ἐκ γονέων εὐκαταστάτων· δωδεκαετῆς εἰσῆλθεν εἰς τὸ ναυτικὸν στάδιον, ἐκπλεύσας ἐπὶ πατρικοῦ πλοίου, καὶ δεκαπενταετῆς ἐπλοιάρχευσε τὸ ἴδιον πλοῖον· ἐταξείδευσε κατ' ὅλην τὴν Μεσόγειον, τὸν Εὐξείνιον Πόντον, καὶ δεκατετράκις τὸν Ὠκεανόν. Καίτοι ἰδιοκτήτης δύο πλοίων κατὰ τὸ 1858 προσεκλήθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἀτμοπλοικῆς Ἐταιρίας ὡς πρῶτος πλοίαρχος· διέσωσε δὲ τὸ Πανελλήνιον διὰ τοῦ γνωστοῦ στρατηγήματος τῶν ἀχύρων.

ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ (Περικλῆς). Ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸ 1809, ἐκ πατρὸς Ἰακώβου, διατελέσαντος, ἐπὶ Σουλτάνου Μαχμούτ τοῦ Β', Μεγάλου Διερμηνέως τοῦ Ὄθωμανικοῦ Κράτους. Ἐσπούδασε τὴν νομικὴν εἰς Παρισίους ἣν ἐδίδαξεν εἰς Ἀθήνας, ὡς καθηγητῆς τοῦ διεθνοῦς δικαίου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν· ὑπῆρξε πολλάκις βουλευτῆς, καὶ ἄπαξ ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν (κατὰ Μαΐον 1854)· ἀπέθανε τὴν 28 Δεκεμβρίου (Ν. Ε.) 1860. Ὁ Περικλῆς Ἀργυρόπουλος ἐξέδωκε πραγματείαν περὶ τῆς δημοτικῆς νομοθεσίας ἐπιγραφομένην *Τὰ Δημοτικὰ* (Ἀθήνησι 1843) καὶ Πανηγυρικὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου τοῦ ἐξ ἀπορόρήτων (Ἀθήνησι 1847) ὃν ἐξεφώνησε κατὰ τὴν ἐγκαθίδρυσίν του ὡς Πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου· πρὸ δὲ τούτων ἐξέδωκεν (ἐν Ἀθήναις 1836) τὰ "Στοιχεῖα τοῦ Δημοσίου Δικαίου", σύγγραμμα τοῦ Κ. Μακαρέλ, ὅπερ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ μετέφρασεν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ΑΣΩΠΙΟΣ (Κωνσταντῖνος). Ἐγεννήθη ἐν Ἠπειρῷ περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος· ἐχρημάτισε διδάσκαλος τῆς ἐν Τεργέστη Ἑλληνικῆς Σχολῆς (1817 καὶ 1818)· κατὰ τὸ 1818 μετέβη εἰς το Πανεπιστήμιον τῆς Γοττίγκης πρὸς τελειοποίησιν τῶν φιλολογικῶν του μελετῶν, δι' ἐξόδων τοῦ Κόμητος Φριδερίχου Γκίλφορδ· ἐν ἔτει 1824 διορίσθη Καθηγητῆς τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας ἐν τῇ Ἰονίῳ Ἀκαδημίᾳ· ἐν ἔτει 1843 μετέβη εἰς Ἀθήνας προσκληθεὶς παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ὡς Καθηγητῆς τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ ὁποίου τρεῖς ἐχρημάτισε Πρύτανις. Ἐξέδωκε πολλὰ φιλολογικὰ καὶ γραμματικὰ συγγράμματα τοῖς πᾶσι γνωστὰ, ἐξ ὧν τὸ Συντακτικὸν, ὁ Βίος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνα, ἡ εἰς Πίνδαρον εἰσαγωγή (ἀτελής) καὶ ἡ Ἱστορία των Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ συγγραφέων (ἐπίσης ἀτελής) εἰσὶ τὰ σπουδαιότερα· ἴδε Βρετοῦ Νεοελληνικὴν Φιλολογίαν Τ. Β' σ. 242.

Β

ΒΑΛΛΩΡΙΤΗΣ (Σπυρίδων). Ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1815 ἐν Λευκάδι· ἐξεπαιδεύθη εἰς Παρισίους· ὑπῆρξε πολλάκις Βουλευτῆς Λευκάδος καὶ δις Γερουσιαστῆς ἐν τῇ Ἰονίῳ Πολιτείᾳ, πληρεξούσιος Λευκάδος εἰς τὴν Β' Ἐθνικὴν Συνέλευσιν τῶν Ἀθηνῶν, (1864) καὶ ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν κατὰ τὸ ἔτος 1866.

ΒΑΡΝΑΒΑΣ (Ἰωάννης). Ὑἱὸς τοῦ γνωστοῦ ἐν Ἀθήναις ξενοδόχου Βαρνάβα, ἐκ Κύπρου, μόλις ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας ἐκ Παρισίων, ὅπου ἐσπούδαζεν, περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους 1866, μετέβη εἰς Κρήτην ὡς ἐθελοντῆς καὶ ἐφονεύθη ἐν Βαφῆ τὴν 12 Ὀκτωβρίου 1866 μόλις ἄγων τὸ εἰκοστὸν τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

ΒΑΣΙΑΔΗΣ (Ἡροκλῆς, Κωνσταντῖνος), διδάκτωρ τῆς Ἱατρικῆς καὶ Φιλολογίας, ἐγεννήθη τῇ 30 Μαρτίου 1821 ἐν Δελβινικίῳ τῆς Ἠπείρου, ἐξεπαιδεύθη δὲ τὰ ἐγκύκλια μαθήματα ἐν τῇ μεγάλῃ τοῦ Γένους Σχολῇ, ἐν ἣ καὶ ἐδίδαξεν ἀπὸ τοῦ 1843 μέχρι τοῦ 1847. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος (1847) ἐξέδωκεν ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ τέσσαρας τῶν Φιλιππικῶν τοῦ Δημοσθένους μετὰ ἐκτεταμένων κριτικῶν καὶ ἐξηγητικῶν σημειώσεων. Ἀπὸ δὲ τοῦ 1848 μέχρι τοῦ 1859 ἐσπούδασε τὰ τῆς Ἱατρικῆς καὶ Φιλολογίας ἐν Παρισίοις καὶ Βερολίῳ, καὶ ἔλαβε τὰ διδακτορικὰ πτυχία τῶν Ἐπιστημῶν τούτων.

Ἐπανελθὼν δὲ εἰς Κωνσταντινούπολιν περὶ τὰ τέλη τοῦ 1859 προσεκληθῆς τῷ 1860 παρὰ τοῦ μακαρίτου Ποτλῆ, διέποντος τότε ἐν Ἑλλάδι τὰ τῆς παιδείας, νὰ καταλάβῃ ἔδραν τακτικοῦ καθηγητοῦ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων ἐν τῷ ἔθνικῷ πανεπιστημίῳ ἐπὶ μισθῷ 500 δραχμῶν κατὰ μῆνα· ἀλλ' ἀπεποιήθη, προτιμήσας χάριν τῆς δούλης

Ἑλλάδος νὰ μείνη ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐπαγγελλόμενος τὴν Ἱατρικὴν καὶ συνεργαζόμενος μετ' ἄλλων λογίων εἰς καθίδρυσιν ἐκπαιδευτικοῦ Φροντιστηρίου (φιλεκπαιδευτικῆς Ἑταιρίας) πρὸς διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων εἰς τοὺς ὀρθοδόξους λαοὺς τῆς Ἀνατολῆς ἄνευ διακρίσεως καταγωγῆς, ἢ γλώσσης, καὶ εἰς τὴν σύστασιν τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου, ὃς τοσοῦτον εὐδοκίμησε, διεγείρας τὸ ἐθνικὸν φρόνημα καὶ τὴν φιλομάθειαν τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει διὰ τῶν ἐμβριθῶν πραγματειῶν, ἅς δημοσιεύει ἐν τῷ ὁμωνύμῳ αὐτοῦ περιοδικῷ, καὶ διὰ τῶν δημοσίων φιλολογικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν μαθημάτων, ἃ παραδίδωσιν.

Ὁ Κ. Βασιάδης καὶ ὡς ἰδρυτῆς καὶ ὡς πρόεδρος τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου συνετέλεσε τὰ μέγιστα εἰς τὴν πρόοδον αὐτοῦ· διαπρέπει δὲ μεταξὺ τῶν ἐν Τουρκίᾳ ὁμογενῶν ὡς ἐνθερμος ζηλωτῆς καὶ ὑπέρμαχος τῆς μεγάλης ἰδέας καὶ λίαν φιλελεύθερος, ὑποστάς καὶ ὑφιστάμενος ἔνεκα τούτου χρηματικὰς ζημίας οὐκ ὀλίγας. Ὁ Κ. Βασιάδης, δεχθεὶς τῷ 1862 τὴν ἔδραν τῆς Φιλοσοφίας ἐν τῇ μεγάλῃ τοῦ Γένους Σχολῇ, μόλις ἐδίδαξε δύο μῆνας παυθεὶς κατ' ἀνωτέραν διαταγὴν. Ὁ Εἰσιτήριος αὐτοῦ λόγος ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ Κλειοῖ καὶ ἐν τῇ νέᾳ Ἑπταλόφῳ τοῦ 1866. Ἐκτὸς δὲ τῶν Φιλιππικῶν τοῦ Δημοσθένους ὁ Κ. Βασιάδης ἐδημοσίευσε καὶ πραγματείαν περὶ Γυμναστικῆς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ ἄλλας ἐν τῷ περιοδικῷ τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου, ἐν αἷς καταφαίνεται ἡ φιλοπατρία καὶ πολυμάθεια αὐτοῦ καὶ ἡ ἀκριβῆς γνῶσις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ (Ἰωάννης). Ἐγεννήθη κατὰ τὸ ἔτος 1828, ἐν Ἑρμιόνη (Κρανίδιον), ἐξεπαιδεύθη εἰς Ἀθήνας τὴν Ἱατρικὴν· κατὰ τὸ 1852 διωρίσθη δόκιμος στρατιωτικὸς ἰατρός· καὶ ἐν ἔτει 1854 μετέσχε τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος τῆς Ἠπείρου καὶ Θεσσαλίας· ἐφονεύθη εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς Κρήτης τὴν 16 Ἰανουαρίου 1867.

ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ (Ἀναστάσιος). Ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1838 ἐν Μεγαρόβῳ, ὀρεινῷ χωρίῳ πλησιεστάτῳ τῶν Βιτωλίων ἐν Μακεδονίᾳ· ἐξεπαιδεύθη εἰς Ἀθήνας· κατὰ τὸ ἔτος 1859 μετέσχε τοῦ Ἰταλικοῦ ἀγῶνος ὑπὸ τὸν Γαριβάλδην, πρὸς ὃν ἔδραμε καὶ ἐκ δευτέρου κατὰ τὸ 1862 εἰς Ἀσπρομόντε· ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας ἐπεδόθη εἰς τὴν μελέτην τῆς νομικῆς· ἀλλὰ μόλις λαβὼν τὴν ἄδειαν τοῦ δικηγορεῖν ἐν Ἀθήναις, ἐπειδὴ ἐξεβράγη ἡ ἐν Κρήτῃ ἐπανάστασις ἔσπευσε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐπαναστατήσασαν νῆσον, ὅπου ἐφονεύθη ἐν Βαφῆ τὴν 12 Ὀκτωβρίου 1866.

ΒΟΥΛΓΑΡΗΣ (Δημήτριος). Ἐγεννήθη ἐν Ὑδρᾷ ἐν ἔτει 1796· ὑπῆρξε μέλος τῶν ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος ἐθνικῶν Συνελεύσεων· κατὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος εἰς τὴν Ἑλλάδα (1833) ἦτο ὑπουργὸς τῶν ναυτικῶν· παραιτηθεὶς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐκ τῆς ὑπουργικῆς ἔδρας ἐξελέχθη δήμαρχος Ὑδρας, διατελέσας ὡς τιοῦτος μέχρι τοῦ

ἔτους 1843· τῷ 1844 διορίσθη Γερουσιαστής· ἐν ἔτει 1847 διορίσθη ὑπουργὸς τῶν ναυτικῶν καὶ μετ' ὀλίγον ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν· ἐν ἔτει 1855 ἐπὶ τῆς ἀγγλο-γαλλικῆς κατοχῆς τοῦ Πειραιῶς διορίσθη Πρωθυπουργὸς παραιτηθεὶς περὶ τὰ τέλη τοῦ 1857· ὑπῆρξεν ὁ δραστηριώτερος ἀρχηγὸς τῆς Ὀκτωβριανῆς μεταπολιτεύσεως· νῦν θεωρεῖται ὁ ἐπισημώτατος πολιτικὸς ἀνὴρ τῆς Ἑλλάδος.

ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ (Χρῆστος). Ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν ἔτει 1805· τῷ δὲ 1825 μετέβη εἰς Ἀθήνας καταταχθεὶς στρατιώτης τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ ὑπὸ τὸν Φαβιέρον· συμμετέσχεν ὅλων τῶν ἀγώνων τοῦ στρατοῦ τούτου· τεθεὶς εἰς ἀργίαν τῷ 1838 ἔνεκα δημοσιογραφικῶν πονημάτων του, δι' ὧν ὑπερησπίζετο τὸν παρηγκωνισμένον τότε στρατὸν ἐπεδόθη ἔκτοτε ἰδίως εἰς φιλολογικὰς ἐργασίας· συνέγραψε Α' ἱστορίαν τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ τῆς Ἑλλάδος· Β' κανονισμόν τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας τοῦ στρατοῦ, καὶ ἄλλους στρατιωτικούς κανονισμοὺς μεταφράσας τούτους ἐκ τοῦ γαλλικοῦ· Γ' ἱστορίαν τοῦ Ναπολέοντος, ἐρανισθεῖσαν ταύτην ἐκ τῆς πολυτόμου ἱστορίας τοῦ Θιέρς· Δ Στρατιωτικὴν ἐφημερίδα, καὶ πολλὰς μεταφράσεις ἀφορώσας εἰς τὰ στρατιωτικά· ἐπανελθὼν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῷ 1843 προυβιβάσθη βαθμηδὸν μέχρι τοῦ βαθμοῦ συνταγματάρχου (εἰς ἀποστρατείαν)· περὶ δὲ τὰς ἀρχὰς τοῦ Νοεμβρίου 1866 διοργανίσας σῶμα ἐθελοντῶν μετέβη εἰς Κρήτην.

Γ

ΓΑΒΡΙΗΛ. Ἐγούμενος τῆς ἐν Κρήτῃ μονῆς τοῦ Ἀρκαδίου· ἀπέθανεν ἐν τῇ καταστροφῇ τῆς Μονῆς, ἐμπρήσας τὴν πυριταποθήκην· λυπούμεθα τὰ μέγιστα μὴ δυνάμενοι νὰ ἐξιστορήσωμεν τὰ κατ' αὐτὸν, ἀγνοοῦντες τὰς λεπτομερείας τοῦ βίου τοῦ μάρτυρος τούτου.

ΓΕΝΙΣΑΡΛΗΣ. Συνταγματάρχης τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ· ἔλαβε μέρος ἐνεργὸν εἰς τὴν ἐπανάστασιν τῆς Κρήτης τοῦ 1866 καὶ 1867.

ΓΚΙΛΦΟΡΔ (Φριδερίκος), ἢ Φριδερίχος Νόρτ, Κόμης Γυλφορδ, ἔγεννήθη ἐν Λονδίῳ τὴν 7 Φεβρουαρίου 1766· ἀπέθανεν ἐν Λονδίῳ τὴν 14 Ὀκτωβρίου 1827· ἰδρυτὴς τῆς ἐν Κερκύρᾳ Ἴονίου Ἀκαδημίας· ἴδε τὴν βιογραφίαν τοῦ μεγάλου τούτου εὐεργέτου τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους συγγραφεῖσαν Ἑλληνιστὶ καὶ Ἰταλιστὶ παρὰ Α. Παπαδοπούλου Βρετοῦ· ἐν Ἀθήναις 1846.

Δ

ΔΑΜΙΑΝΟΣ (Ἰωάννης). Ἐγεννήθη ἐν Ὑδρᾷ ἐν ἔτει 1813, ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Νοεμβρίου 1860· ἐξεπαιδεύθη τὰ ἐγκύκλια μαθήματα ἐν τῷ ἐν Αἰγίνῃ Λυκείῳ· ἐπεδόθη εἰς τὸ δικαστικὸν καὶ δικηγορικὸν στάδιον· ἐξελέχθη ἀντιπρόσωπος τῆς Ὑδρας εἰς τὴν Ἐθνικὴν

Συνέλευσιν τοῦ ἔτους 1844, χρηματίσας καὶ εἰσηγητῆς τοῦ σχεδίου τοῦ συντάγματος· ἐχρημάτισεν ἀκολούθως Βουλευτῆς καὶ Ὑπουργὸς τῆς δικαιοσύνης· κατὰ τὸ δεκάμηνον διάστημα τῆς ὑπουργείας τοῦ συνέταξε τὸν περὶ ναυτοδανείου νόμον.

ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ (Ἰωάννης). Ἐγεννήθη ἐν Βυτίνῃ τῆς Γόρτυνος τοῦ νομοῦ Ἀρκαδίας τὴν 20 Μαρτίου 1835, ἐκ πατρὸς ἀγωνιστοῦ, συνταγματάρχου· περατώσας τὰς γυμνασιακὰς σπουδὰς του κατετάχθη ἐθελοντῆς εἰς τὸν πεζικὸν στρατὸν· προβιβασθεὶς βαθμηδὸν ἀνθυπολοχαγὸς προσελήφθη εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν εἰς τὸ στρατιωτικὸν τμήμα· τῷ 1855 ἔλαβε μέρος ἐνεργὸν εἰς τὴν ἐπανάστασιν τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς Ἠπείρου· τῷ 1866 μετέβη εἰς Κρήτην μετὰ τοῦ Κωρωναίου, ὅστις τὸν διώρισε φρούραρχον τῆς μονῆς τοῦ Ἀρκαδίου, ὅπου ἥρωϊκῶς ἐφονεύθη τὴν 9 Νοεμβρίου 1866· ἀπαξάπαντες γνωρίζουσιν ὅτι μετὰ τὴν ἐκπυρσοκρότησιν, ἣτις ἐτίναξεν εἰς τὸν ἀέρα τὴν μονὴν τοὺς ἐν αὐτῇ καὶ τοὺς πολιορκοῦντας ταύτην ἔμεινεν ἀβλαβῆς μία πτέρυξ τῆς καταστραφείσης μονῆς, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἦτο ὁ Δημακόπουλος ὅστις ὤρμησε ξιφῆρης ἐπὶ τῶν Τούρκων, συνελήφθη παρὰ τούτων καὶ ὑπέστη θάνατον μαρτυρικὸν ὀδυνηρότατον· τὸ πτώμα του εὐρέθη ἀκολούθως φέρον 18 πληγὰς ἀπάσας ἐπενεχθεῖσας διὰ μαχαιρῶν καὶ λογχῶν.

ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ (Ἀριστοτέλης). Ἐγεννήθη τῇ 4 Ὀκτωβρίου 1839 ἐν Μεσολογγίῳ· τῷ 1855 κατετάχθη εἰς τὴν σχολὴν τῶν Εὐελπίδων· διωρίσθη ἀνθυπασπιστῆς τοῦ πυροβολικοῦ ἐν ἔτει 1862· ἐπληρώθη θανασίμως κατὰ τὴν Σλιβερὰν στάσιν τοῦ Ἰουνίου 1864 ἐν Ἀθήναις, ἐνώπιον τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, θῦμα γενόμενος τοῦ καθήκοντός του.

ΔΕΝΔΡΙΝΟΣ (Σπυρίδων). Ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1811 ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅπου ὁ πατὴρ αὐτοῦ εἶχε χρηματίσει ἀντιπρόσωπος εἶτα πρεσβευτῆς τῆς Ἑπτανησίου Πολιτείας· τῷ 1821 μετέβη εἰς Ὀδησσὸν μετὰ τῆς Ῥωσικῆς πρεσβείας καὶ ἐκεῖ ἐμαθήτευσεν· κατὰ τὸ ἔτος 1829 καὶ 1830 διωρίσθη παρὰ τῷ πληρεξουσίῳ Προέδρῳ τῶν Ἡγεμονιῶν Κόμητι Κίσσελφ, παρ' ᾧ εἰργάσθη εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν νέων ὀργανικῶν νόμων καὶ μεταρρυθμίσεων, αἵτινες συνετάχθησαν ὑπὸ τῆς προσωρινῆς Ῥωσικῆς Κυβερνήσεως ἐν Μολδοβλαχίᾳ. Μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἡγεμόνων (Ὀσποδάρων) ὁ Δενδρινὸς ἔμεινεν ἐν Βουκουρεστίῳ ὡς γραμματεὺς παρὰ τῷ ἐκεῖ Γενικῷ Προξενίῳ τῆς Ῥωσσίας· τῷ 1850 διωρίσθη Πρόξενος ἐν Τραπεζοῦντι· μετὰ τὴν ἔκρηξιν τοῦ πολέμου ἀπῆλθε κατ' ἀνωτέραν διαταγὴν εἰς Τιφλίδα παρὰ τῷ Ῥώσῳ στρατάρχῃ· ἐπιστρέψας μετὰ τὴν εἰρήνην εἰς Τραπεζοῦντα διωρίσθη μετ' ὀλίγον Γενικὸς Πρόξενος εἰς Βρασιλίαν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἠπειρον, καὶ ἐπ' ἐσχάτων εἰς Κρήτην ὅπου διαμένει μέχρι τῆς σήμερον.

Ε

ΕΡΛΑΓΓΕΡ (Αϊμύλιος). Έγεννήθη έν έτει 1832 εϊς Φράγκφορτ τής Γερμανίας· διάσημος τραπεζίτης, Γενικός Πρόξενος τής Έλλάδος έν Παρισίοις· υπήρξε καί επίτροπος τής Έλλάδος εϊς τήν Παγκόσμιον Έκθεσιν τών Παρισίων έν έτει 1867.

ΕΣΣΛΕΝ (Νικόλαος, Φερδινάνδος). Έγεννήθη εϊς Άθήνας, λήγοντος του 1841, εκ μητρός Έλληνίδος καί πατρός Γερμανου του Ιουλιου Έσσλεν, μετερχομένου εϊς Άθήνας τὸ επάγγελμα του τραπεζίτου· αποθανόντος του πατρός, ὁ Φερδινάνδος μόλις τρισκαιδεκαετής μετέβη πρὸς εκπαίδευσιν αὐτου εϊς Γερμανίαν καί Έλβετίαν· επέστρεψεν εϊς Άθήνας τὸν Ιούνιον μήνα του 1866, καί μεταβάς εϊς Κρήτην εφονεύθη έν Βαφὲ τήν 12 Οκτωβριου του αὐτου έτους.

Ζ

ΖΑΝΟΣ (Πέτρος). Έγεννήθη έν Θήρα έν έτει 1817· εξεπαιδευθη εϊς Παρισίους· υπήρξε Πληρεξούσιος εϊς τήν Α' Έθνικήν Συνέλευσιν Άθηνών (1844), δϊς βουλευτής Θήρας, Α' Γραμματεὺς τής έν Κωνσταντινουπόλει Έλληνικῆς Πρεσβείας, ήν διεύθυνεν επί πολλά έτη· νῦν διατελεϊ Γενικός Πρόξενος έν Άλεξανδρεία τής Αϊγύπτου, έχων βαθμόν διπλωματικού Πράκτορος.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ (Μαθᾶς). Έγεννήθη έν Άνδρω, νήσῳ τών Κυκλάδων, έν έτει 1800· εκάρη μοναχὸς έν έτει 1812· χειροτονήθη διάκονος έν έτει 1818· τῷ 1822 συνεστράτευσεν μετά του Έπισκόπου Καρυστίας Νεοφύτου εϊς Κάρυστον· τῷ 1837 εξέδωκεν έν Ναυπλία τήν ιστορίαν τών Πατριαρχῶν τής Κωνσταντινουπόλεως, σύγγραμμα αξιολογώτατον· τῷ 1843 εξέδωκεν Άνασκευήν τής κατά Πατριαρχῶν διατριβῆς του Μισαήλ Αποστολίδου, τῷ δὲ 1846 Συλλογήν Έκκλησιαστικῶν ρήσεων περὶ πάσης ήθικῆς υποθέσεως, καί Πασχάλιον παντοτεινόν· τῷ αὐτῷ έτει χειροτονήθη ιερεὺς· διεκρίθη τὰ μάλιστα ὡς ιεροκῆρυξ συντάξας υπὲρ τους εξήκοντα λόγους· υπήρξε πρῶτος γραμματεὺς τής ιερᾶς Συνόδου, καί έν έτει 1860 χειροτονήθη επίσκοπος Θήρας, καί θεωρεϊται σήμερον ὡς έν τών διασημοτάτων μελῶν τής Έλληνικῆς Εκκλησίας.

Ι

ΙΓΝΑΤΙΕΦ. Πρεσβευτής τής Ρωσσίας έν Κωνσταντινουπόλει.

Κ

ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ (Ιωάννης). Έγεννήθη έν Κερκύρα έν έτει 1766· εξεπαιδευθη έν Ιταλία· έν έτει 1803 διορίσθη Γραμματεὺς τής

Γερουσίας τῆς Ἑπτανησιακῆς Πολιτείας· μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Πολιτείας ἐκείνης ὑπὸ τοὺς Γάλλους (1807), ὁ Καποδίστριας ἠρνήθη νὰ δεχθῆ νέαν ὑπηρεσίαν, καὶ μετέβη εἰς Ῥωσίαν ἐν ἔτει 1809 γενόμενος ἀμέσως δεκτὸς εἰς τὴν διπλωματικὴν ὑπηρεσίαν, εἰς ἣν διεκρίθη τὰ μέγιστα, φθάσας εἰς βαθμὸν ὑπουργοῦ, μὴ θελήσας ὅμως ποτὲ νὰ δεχθῆ διορισμὸν πραγματικὸν, εὐχαριστούμενος νὰ ἐνεργῆ πράγματι καὶ ν' ἀφίνη τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ὑπουργικῶν τιμῶν εἰς τὸν ὀνόματι ὑπουργὸν τῶν ἐξωτερικῶν Νεσσέλροδ· ἐκλεχθεὶς Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος τὴν 2 Ἀπριλίου 1827 παρὰ τῆς Γ' Ἐθνικῆς Συνελεύσεως (ἐν Τροιζῆνι) ἐγκατέλειπε τιμὰς, δόξαν, πλοῦτη καὶ ἡσυχίαν, ἵνα συσσιασθῆ ὑπὲρ τοῦ ἔθνους, καὶ τὴν 6 Ἰανουαρίου 1828 ἀπεβιβάσθη εἰς Ναύπλιον, ὅπου ἐδόλοφονήθη τὴν 27 Σεπτεμβρίου 1831, θῦμα γενόμενος ἀκραιφνοῦς καὶ μαρτυρικοῦ πατριωτισμοῦ. Ἰδε τὴν δίτομον βιογραφίαν αὐτοῦ συντεταγμένην γαλλιστὶ παρὰ Α. Παπαδοπούλου Βρετοῦ (α).

ΚΙΟΣΣΕΣ (Θεόδωρος). Ἐγεννήθη εἰς Ὑδραν ἐν ἔτει 1802 ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν συγγενῶν του Τουμπάζιδων, ὀκταετῆς μόλις ἐπεβιβάσθη ἐφ' ἐνὸς πλοίου τῶν συγγενῶν του· προεβιβάσθη βαρμηδὸν, καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1821 ὅτε ἐξεβράγη ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις ἔλαβε βαθμὸν ἀξιωματικοῦ ἐπὶ τῶν πλοίων τῶν Τουμπάζιδων καὶ συμμετέσχεν ὅλων τῶν ναυμαχιῶν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος· τῷ 1828 διωρίσθη παρὰ τοῦ Κυβερνήτου διευθυντῆς τῆς Ἐθνικῆς γολέττας Ἄργος, ἣν διεύθυνε μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ Ὄθωνος (1833) ὅτε ἐζήτησε νὰ τεθῆ εἰς διαθεσιμότητα· καὶ ἀγοράσας πλοῖον ἀνέλαβεν ἐμποροναυτικὰς ἐπιχειρήσεις. Τῷ 1855 διωρίσθη πλοίαρχος τῆς ἀτμοπλοικῆς ἐταιρίας· διεύθυνε τὸ Πανελλήνιον καὶ τὸ Ἀρχαδίον εἰς τὰς εἰς Κρήτην ἀποστολάς.

ΚΟΡΑΚΑΣ (Μιχαήλ). Κρήτης· ἀγωνιστῆς τοῦ 1821 καὶ τοῦ 1866.

ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ (Ἀνδρέας). Ἐγεννήθη εἰς Ἀθήνας ἐν ἔτει 1810· ὁ πατὴρ αὐτοῦ Χατζῆ Λάμπρου ἦτο ὀπλαρχηγὸς καὶ ὑπέστη ἐν ἔτει 1826 μαρτυρικὸν θάνατον, ζωγρηθεὶς παρὰ τῶν Τούρκων· ὁ Ἀνδρέας Κορομηλᾶς κατελείφθη οὕτως ὀρφανὸς καὶ ἄπορος, καὶ ἠναγκάσθη νὰ γίνῃ ἐργάτης τοῦ ἐν Αἰγίνῃ συσταθέντος ὑπὸ τοῦ Κυβερνήτου Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου· κατὰ τὸ 1833 ὁ Νεόφυτος Δούκας ἀπέστειλεν αὐτὸν εἰς Παρισίους ὅπως τελειοποιηθῆ εἰς τὴν τυπογραφικὴν τέχνην· ὁ Κορομηλᾶς μετέφερεν ἐκ Παρισίων τὸ ὑλικὸν τοῦ ἐν Αἰγίνῃ τυπογραφείου, εἰς ὃ ἐξεδόθησαν τὰ πολλὰ συγγράμματα τοῦ Δούκα· τῷ 1835 ὁ Ἀνδρέας Κορομηλᾶς ἀποκατεστάθη εἰς Ἀθήνας, ὅπου ἐξέδωκε σχεδὸν ἅπαντα τὰ ἐν χρήσει ἐν τοῖς Σχολείοις τοῦ Βασιλείου διδακτικὰ βιβλία.

ΚΟΤΖΙΑΣ (Ἀνδρέας Χ. Γ.), γεννηθεὶς τῷ 1818 εἰς Ψαρρὰ κατὰ-

(α) Πωλεῖται εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἐν Ἀθήναις ἐκδεδομένης ἐφημερίδος Πανδώρας.

γεται καὶ πατρόθεν καὶ μητρόθεν ἐκ τῶν τὰ μάλιστα εὐπατριδῶν τῆς πατρίδος αὐτοῦ οἰκογενειῶν.

Πρὸ πάντων δὲ ἢ πρὸς πατρός οἰκογένεια αὐτοῦ χάριν τοῦ ναυτικοῦ ἐμπορίου βαδύπλουτος καταστάσα, ἐθυσίασε κατὰ τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἱερὸν ἀγῶνα καὶ πλούτη μεγάλα καὶ πλοῖα πολλὰ, πολεμικά τε καὶ πυρπολικά, καὶ ἄνδρας κατ' αὐτὸν τὰ μάλιστα διαπρέψαντας.

Ὁ δὲ Ἀνδρέας ὑπὸ τῶν μεγάλων ἰδεῶν καὶ τῶν ἐνδόξων ἔργων τῆς πατρίδος καὶ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, ἰδίως δὲ τῶν ἔργων τῶν διαπρεψάντων ἀδελφῶν του Δημητρίου καὶ Κωνσταντίνου, ἤσθάνετο ὁρμὴν εἰς τὸ ναυτικὸν στάδιον· διὸ τῷ μὲν 1830 ἐπέβη ἐπὶ τοῦ πλοίου τοῦ θείου του Ν. Χ. Δ. Κοτζίᾶ ὡς δόκιμος, τῷ δὲ 1835 ἔλαβε τὸν βαθμὸν τοῦ σημαιοφόρου λόγῳ πατρικῶν πρὸς τὴν πατρίδα ἐκδουλεύσεων. Ἐξηκολούθησε δὲ τὸ ναυτικὸν ἐπάγγελμα ἐπὶ ἐμπορικῶν τῆς οἰκογενείας πλοίων διευθύνων ταῦτα καὶ εἰς τὰς θαλάσσας τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ εἰς τὰς τῆς Μεσογείου καὶ τοῦ Ὠκεανοῦ μέχρι τοῦ 1845, ὅτε ἡ τότε κυβέρνησις προσεκάλεσεν αὐτὸν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλικοῦ ναυτικοῦ· καὶ ἀπὸ μὲν τοῦ 1845 μέχρι τοῦ 1847 ὑπηρέτησεν ἐπὶ τῆς γολέτας Ματθίλλης ὡς ὑποπλοίαρχος, καὶ ἐπὶ τῆς Ναυπλίας καὶ Μυκάλης ὡς διευθυντής, ἀπὸ δὲ τοῦ 1847 μέχρι τοῦ 1851 ἐπὶ τῆς κορβέτας Λουδοβίκου· τῷ δὲ 1849 ἀναδεχθεὶς τὰ χρέη φρουράρχου καὶ ἐπὶ κεφαλῆς 180 ἀνδρῶν τεταῖς ἐπανήγαγε τὴν τάξιν κατὰ τὰς ἐν Γυθείῳ ἐκλογάς, καὶ αὐτὴν μέχρι τῆς ἀποπερατώσεως αὐτῶν διетήρησεν. Τῷ δὲ 1851 ἐπιβάς ἐπὶ τῆς κορβέτας Ἀμαλίας συνέλαβε διὰ τῆς λέμβου αὐτῆς κάτωθεν τῆς Καλύμνου εἴκοσι καὶ ἐννέα πειρατὰς μετὰ τοῦ πειρατικοῦ αὐτῶν· τῷ δὲ 1852 ὡς ὑποπλοίαρχος τῆς Ἀμαλίας διέσωσε τὸ πλήρωμα καὶ τοὺς ἐπιβάτας αὐτῆς ναυαγησάσης εἰς Περιστέρια Σαλαμίνας.

Μετὰ δὲ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ νέου νόμου κατὰ τὸ 1852 καὶ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν τάξεων τῷ 1856 προβιβασθεὶς εἰς τὸν βαθμὸν πλωτάρχου ἐρρίφθη καὶ αὐτὸς βιαίῳ τῷ τρόπῳ εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀποστράτων.

Μετ' οὐ πολὺ δὲ παρελήφθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἑλληνικῆς ἀτμοπλοικῆς ἐταιρίας. Ἐκτραγείσης δὲ ἐν Κρήτῃ τῆς ἐπαναστάσεως ἐξετέλεσε τὴν πρώτην αὐτοῦ ἀποστολὴν εἰς Κρήτην ἐπὶ τῆς Ὑδρας, ἀφίχθεις δ' εἰς Σούγια ἀπεβίβασεν ἐκεῖ ἐντὸς δύο καὶ ἡμισείας ὥρας ὅλον τὸ φορτίον τῶν πολεμεφοδίων καὶ τοὺς ἐθελοντὰς μετὰ σπανίας ταχύτητος, εὐτολμίας καὶ δεξιότητος. Ὅτι δ' ἡ ἀκριβὴς ἐκτέλεσις τῆς ἀποστολῆς ἐκείνης εἰς Κρήτην ἔσωσεν αὐτὴν, ἐπιβεβαιοῖ καὶ αὐτὴ ἡ τῆς ἐπιτροπῆς ἔκθεσις (ἴδε Παλιγγενεσίαν 24 Ἰανουαρίου 1867).

ΚΟΥΡΕΝΤΗΣ (Ἀναστάσιος). Γαλαξειδιώτης, ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1829. Ἐμποροπλοίαρχος ὢν διεύθυνε πλοῖον τῆς οἰκογενείας του ἐπὶ

πολλὰ ἔτη, δεκάκις διαπλεύσας τὸν Ὠκεανὸν, καὶ πολλάκις τὴν Μεσόγειον καὶ τὸν Εὐξείνιον Πόντον. Κατὰ τὸ ἔτος 1860 προσεκλήθη εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἀτμοπλοῖαν ὡς ὑποπλοίαρχος, καὶ κατὰ τὸ 1862 προεβιβάσθη εἰς πλοίαρχον· πολλάκις τὰ ταξείδια τῆς Κρήτης ἐπὶ τοῦ Πανελληνίου καὶ τοῦ Ἀρκαδίου ἐξετέλεσεν· πλοιαρχοῦντος αὐτοῦ τὸ Ἀρκάδιον ἐπυρπολήθη, τὴν 7/19 Αὐγούστου 1867, παρὰ τὴν Ἀγίαν Ρούμελην τῆς Κρήτης, ὅσως μὴ πέσῃ εἰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ.

ΚΩΛΕΤΤΗΣ (Ἰωάννης). Ἐγεννήθη εἰς Ἡπειρον περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος· ἀπέθανεν εἰς Ἀθήνας ἐν ἔτει 1847· ὑπῆρξε διάσημος κομματάρχης κατ' ὅλον τὸν ἀγῶνα, ἀντιπολιτευόμενος τὸν Μαυροκορδάτον, καὶ θεωρῶν ἑαυτὸν ὡς προστατευόμενον τῆς Γαλλίας· ὑπῆρξε πολλάκις ὑπουργός, ἀντιπρόσωπος, καὶ βουλευτής· διέμεινε ἔτη πολλὰ ἐν Παρισίοις ὡς πρεσβευτῆς τῆς Ἑλλάδος, συνοικειωθεὶς μετὰ τοῦ Γυῖζώτου καὶ αὐτοῦ τοῦ Βασιλέως Λουδοβίκου Φιλίππου· ὑπῆρξε Πρόεδρος τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἐξασκήσας μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος.

Λ

ΛΕΒΑΔΕΥΣ (Ἰωάννης Νικολαΐδης). Ἐγεννήθη ἐν Λεβαδείᾳ ἐν ἔτει 1800· διδάχθεις αὐτόντι τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Ἰταλικὴν γλῶσσαν μετέβη κατὰ τὸ 1816 μετὰ τοῦ συγγενοῦς αὐτοῦ Νικολάου Νάκου, προεστῶτος Λεβαδείας, εἰς Ἰωάννινα, ὅπου ἐπὶ ἔν ὀλόκληρον ἔτος ἤκουσε διάφορα μαθήματα ἐν τῷ σχολείῳ τοῦ Ἀθανασίου Ψαλίδα· ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἐδίδαξεν ὕστερον ἐν Θήβαις, ἐκεῖθεν δὲ παρακολουθήσας τὸν θείον αὐτοῦ Νικόλαον Βριζάκην προεστῶτα Θηβῶν ὑπῆγεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου εὐρέθη κατὰ τὴν ῥῆξιν τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως· ἀπὸ δὲ Κωνσταντινουπόλεως μεταβὰς εἰς Ὀδησσὸν ἔμεινεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς μακαρίτιδος ἡγεμονίδος Ῥαλλοῦς Μουρούζη ὡς διδάσκαλος ἑνὸς υἱοῦ καὶ τριῶν θυγατέρων ἕως τοῦ 1827 ὅτε ἀνεχώρησεν εἰς Παρισίους, ὅπου διέμεινε μέχρι τοῦ 1832, σπουδάζας ἐκεῖ τὴν Ἰατρικὴν ἐπιστήμην, ἧς ἀνηγορεύθη διδάκτωρ. Ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ἑλλάδα διωρίσθη ἀλληλοδιαδόχως καθηγητῆς τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν ἐν τῇ κεντρικῇ σχολῇ τῆς Αἰγίνης, μέλος καὶ γραμματεὺς τοῦ Ἰατροσυνεδρίου, πάρεδρος ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς παιδείας, καθηγητῆς Ἰατρικῶν μαθημάτων ἐν τῷ πανεπιστημίῳ καὶ σύμβουλος τοῦ αὐτοῦ ὑπουργείου. Κατὰ τὸ 1848 ἀπομακρυνθεὶς τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου μετῆλθε τὸ τοῦ ἱατροῦ ἐπάγγελμα μέχρι τοῦ 1852. Ἐκτοτε ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας ἰδιωτεύει ἐνασχολούμενος εἰς φιλολογικὰ ἔργα.

Αἱ κυριώτεραι συγγραφαὶ τοῦ Ι. Ν. Λεβαδέως εἰσὶν αἱ ἑξῆς·

Ἡὼς, σύγγραμμα περιοδικὸν (μηνιαῖον) ἀπὸ τοῦ 1837 μέχρι 1838.

Μνημοσύνη, σύγγραμμα περιοδικόν, ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμεριαν, ἀπὸ τοῦ 1841 μέχρι τοῦ 1843.

Ἑραριστής, σύγγραμμα περιοδικόν, συνεργαζομένων τοῦ Φιλίππου Ἰωάννου, Γ. Βελίου, Κωνσταντίνου Παπαβρῆγοπούλου, καὶ Περικλέους Ἀργυροπούλου, ἀπὸ τοῦ 1844 μέχρι τοῦ 1846.

Λεξικὸν Γαλλελληνικὸν μετὰ τῆς συνεργασίας τοῦ Α. Ρ. Ραγκαβῆ καὶ Α. Σαμουρκάσση.

Ἐπιτομὴ τῆς παθολογίας τοῦ Γρυζόλου· 1854.

Λεξικὸν Γαλλελληνικὸν, δίτομον, ὀγκῶδες, τὸ πληρέστατον πάντων παρ' ἡμῖν, μετὰ τῆς συνεργασίας Μ. Σχινᾶ.

Τὸ κάτοπτρον τῆς κοινωνίας, 1865· ἔργον φιλοσοφικόν καὶ ἱστορικὸν πρὸς χρῆσιν πάντων καὶ αὐτοῦ τοῦ λαοῦ, ἐπαινεθὲν παρ' ὁμοεθνῶν καὶ ἄλλοφύλων βιβλιοκριτῶν ἰδίως ἔνεκα τῆς ἀπλουστάτης καὶ τὰ μάλιστα καθαρουούσης Ἑλληνικῆς γλώσσης τοῦ συγγραφέως.

Κατ' αὐτὰς ἐκδίδεται καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Θρησκείας, συμπλήρωμα οὕτως εἰπεῖν τοῦ κατόπτρου τῆς κοινωνίας, ἢ Ἱστορία πλήρης τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῶν διαφόρων ἄλλων θρησκειῶν· ἔτοιμα δὲ πρὸς ἔκδοσιν εἰσὶ καὶ τὰ ἑξῆς·

1) Νοημοσύνη καὶ ἥθη τῶν ζώων.

2) Φυσικοὶ, ἠθικοὶ καὶ κοινωνικοὶ χαρακτήρες τῶν Ἑθνῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων.

3) Περιηγητὴς τοῦ κόσμου.

4) Θαύματα τῆς φύσεως.

5) Κοσμολογία, ἀπαδεικνύουσα τὴν σοφίαν, τὴν παντοδυναμίαν καὶ τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ (Ἀλέξανδρος), ἀρχιεπίσκοπος Σύρου, Τήνου καὶ Μήλου, υἱὸς τοῦ περιφήμου ἀρχηγοῦ τῶν Σαμίων κατὰ τὴν ἐπανάστασιν Λογοθέτου Λυκούργου, ἐγεννήθη ἐν Σάμῳ τῇ 4 Νοεμβρίου 1827· κατὰ τὸ 1845 ἀπεπεράτωσε τὰς Γυμνασιακὰς αὐτοῦ σπουδὰς, καὶ ἐνεγράφη φοιτητὴς τῆς θεολογικῆς Σχολῆς, καὶ ἠκροάσατο τῶν θεολογικῶν, φιλοσοφικῶν καὶ φιλολογικῶν μαθημάτων μέχρι τοῦ 1850, ὅτε ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ὑποστράτηγος καὶ γερουσιαστὴς ἀπεβίωσεν. Ἐκτὸς δὲ τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, ἴδιον οὕτως εἰπεῖν, διδάσκαλον καὶ ὁδηγὸν ἔσχε τὸν ἀοίδιμον Οἰκονόμον, ἐκ τῶν συναναστροφῶν καὶ σοφῶν συνδιαλέξεων τοῦ ὁποίου πλείστας ὄσας ἠρύσατο ὠφελείας· κατὰ συμβουλήν αὐτοῦ ἐπεδόθη ἐπὶ διετίαν εἰς ἰδίαν μελέτην τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων καὶ ἰδίᾳ τῶν ἁγίων Πατέρων· εἰς ἄκρον δὲ ζηλωτῆς ὢν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐδημοσίευσε κατὰ τὸ 1851 Ἐλεγχὸν κατὰ τοῦ ἱεραποστόλου Ἰωανᾶ Κίγκ. Τῷ 1852 ἀπεστάλη παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ὑπότροφος εἰς Γερμανίαν, διαμείνας δ' ἐν αὐτῇ ἕξ ἔτη, τὸ πλείστον τοῦ χρόνου

τούτου διήνυσεν ἐν Λειψία, ἄλλων τε τῶν ἐπισήμων καθηγητῶν ἀκροώμενος καὶ Βινέρου τοῦ πάνυ· ἐν δὲ Χάλλη διήκουσε τῶν διασῆμων θεολόγων Θεολουκίου τε καὶ Ἰουλίου Μυλλέρου, τοὺς δὲ τελευταίους ἕξ μῆνας τῆς ἐν Γερμανίᾳ διατριβῆς αὐτοῦ διήνυσεν ἐν Βερολίῳ, ἀκροώμενος τοῦ πολυμαθοῦς Στράους καὶ ἐγγυμναζόμενος εἰς τὴν ῥητορικὴν τοῦ ἄμβωνος. Ἀπήγγειλε δ' ἐν τῷ φροντιστηρίῳ τῆς πρακτικῆς ὁμιλητικῆς τῷ διευθυνομένῳ ὑπὸ τοῦ σοφοῦ ἐκείνου καθηγητοῦ καὶ πρώτου ἱεροκήρυκος τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσίας τοὺς ἐξῆς λόγους· Περὶ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν — Περὶ τῆς ζώσης πίστεως τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας — Περὶ τῆς τελετῆς τοῦ Πάσχα κατὰ τὴν ὀρθόδοξον ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν — Περὶ τῶν συμβολικῶν αὐτῆς βιβλίων. Οἱ λόγοι οὗτοι κατηύφραναν πάντας, μάλιστα δὲ τὸν γηραιὸν καθηγητὴν, ὃς ἀπὸ τῆς ἔδρας ἐν τινι τῶν συνεδριάσεων τοῦ φροντιστηρίου εἶπε τὰ ἐξῆς· “Ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ μὴ συμμερισθῶ μετ' ὑμῶν τὰς πεποιθήσεις, ἃς διηγείρεν ἐν ἐμοὶ ὁ λόγος τοῦ Κ. Λυκούργου. Τριάκοντα ἕξ ἔτη παρῆλθον, ἀφ' ὅτου κατ' ἐβδομάδα συχνάζω εἰς τὴν αἰθουσαν ταύτην· ἐνταῦθα καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἔλαβον, οὕτως εἰπεῖν, τὰς πρώτας πτέρυγας, ἐνταῦθα καὶ ἄλλους διδάσκω νὰ ἔπτανται ἀλλ' οὐδέποτε ἔσχον τοιαύτας συναισθήσεις, ὁποίας σήμερον. Ὑμεῖς, Κ. Λυκούργε, οὕτως ἐπενεργήσατε εἰς ἐμὲ διὰ τοῦ θαυμασίου ὑμῶν λόγου, ὅστις μοὶ δίδει ἀφορμὴν εἰς λίαν σπουδαίας σκέψεις, ἃς οὐ κρύψω ἀφ' ὑμῶν. Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῶν πρώτων ὀκτῶ αἰώνων τοῦ χριστιανισμοῦ· αὕτη καὶ νῦν ἔστιν Ἐκκλησία τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ἡ ἀνάπτυξις αὐτῆς ἔστι ἀπὸ τῆς ἐβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐπομένως αὕτη ἐστὶν ὁ μόνος τύπος τῆς ἀρχαίας διδασκαλίας καὶ τῶν ἀρχαίων ἐθίμων.” Ὁ Ἀλέξανδρος ἐγκαταλιμπάνων τὴν Γερμανίαν, ἐπεσκέφθη καὶ διαφόρους ἄλλας πανεπιστημιακὰς πόλεις αὐτῆς, ἐν αἷς ἐγνωρίσθη μετὰ διαφόρων σοφῶν θεολόγων, καὶ ἰδίως μετὰ τοῦ ἐν Στρασβούργῳ περιωνύμου Reuss. Διατρίψας δὲ καὶ τέσσαρας μῆνας ἐν Παρισίοις, ἐπανῆλθεν εἰς Ἀθήνας ὀργῶν πρὸς διδασκαλίαν· ἀλλ' ὁ διορισμὸς αὐτοῦ ἀνεστάλη ἐπὶ ἐν καὶ ἡμισυ ἔτος· ἤρξατο τότε δημοσιεύων τὸν Ἱερομνήμονα, σύγγραμμα ἐπιστημονικὸν θεολογικὸν, περιέχον ὕλην ἐκ πάντων τῶν κλάδων τῆς θεολογίας. Τῷ 1860 διωρίσθη καθηγητῆς τῆς θεολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, καὶ ἐδίδαξε λίαν εὐδοκίμως μέχρι τοῦ 1866. Τῷ 1862 ἐχειροτονήθη ἐν Ἱεροσολύμοις ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων Κυρίλλου ἀλληλοδιαδόχως ἱεροδιάκονος, πρεσβύτερος καὶ ἀρχιμανδρίτης. Εὐδοκίμησε δὲ καὶ ὡς ῥήτωρ τοῦ ἄμβωνος εὐφράδειας ἕνεκα καὶ καλῆς ἀπαγγελίας· ἐκ τῶν ἐκφωνηθέντων δὲ λόγων αὐτοῦ ἐτυπώθησαν δεκατέσσαρες· ἐχειροτονήθη τῇ 12 Ἰουνίου 1866 ἀρχιεπίσκοπος Σύρου, Τήνου καὶ Μήλου.

M

ΜΑΜΟΥΡΗΣ (Ίωάννης). Ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1797 εἰς τὸ χωρίον Δρέμισαν τῆς Παρνασίδος, καὶ δεκαεπταετῆς μόλις κατετάχθη μεταξὺ τῶν ὀρεσιβίων κλεπτῶν τῆς Στερεᾶς· ἐν ἔτει 1821 ἐτάχθη ὑπὸ τὸν Πανουργιᾶν, καὶ ὑψώσας μετ' αὐτοῦ ἐν Ἀμφίσσῃ τὴν σημαίαν τῆς ἐπαναστάσεως, φονεύει ἰδιοχείρως τὸν ἀρχηγὸν τῆς τουρκικῆς φρουρᾶς Χαΐνταν. Ἦνδραγάθησε μετὰ ταῦτα εἰς Χαλκομάταν καὶ εἰς τὸ Χάνι τῆς Γραβιᾶς· εἰς δὲ τὰ στενὰ τῶν Βασιλικῶν, ἐκυρίευσεν τὴν τουρκικὴν σημαίαν τῆς ἐφόδου, φονεύσας ἰδίᾳ χειρὶ τὸν σημαιοφόρον της· ἐν Μαραθῶνι τῶν Ἀθηνῶν κατέστρεψε τὸ ἄνθος τῶν γενιτσάρων καὶ τὸν ἀρχηγὸν αὐτῶν Ὁμέρ Πασσᾶν· ἀνελθὼν ἀλληλοδιαδόχως τοὺς στρατιωτικὸς βαθμοὺς μέχρι τοῦ ἀντιστρατήγου ἐτελεύτησεν ἐν Ἀθήναις τὴν 12 Ἀπριλίου 1867.

ΜΑΝΟΥΣΟΓΙΑΝΑΚΚΗΣ. Κρής· ἀγωνιστῆς τοῦ 1821 καὶ τοῦ 1866.

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ (Comte de Marcellus). Συγγραφεὺς Γάλλος· ἐγεννήθη τῷ 1795, ἀπέθανε τῷ 1865· ἀνεκάλυψε καὶ μετέφερεν εἰς Γαλλίαν τὴν Ἀφροδίτην τῆς Μήλου· διέμεινεν ἔτη τινὰ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρὸ τοῦ 1821 ὡς πρῶτος γραμματεὺς τῆς Γαλλικῆς πρεσβείας καὶ ἐσχετίσθη μετὰ πολλῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων· ἔγραψε πολλὰ περὶ Ἑλλάδος καὶ ἀνατολῆς ἐν γένει, ἐξ ὧν ἀναφέρομεν τὰ ἑξῆς·

Souvenirs de l'Orient (δύω τόμοι· ἡ δευτέρα ἔκδοσις ἐτυπώθη τῷ ἔτει 1853).

Épisodes littéraires en Orient (1851, δύο τόμοι).

Grecs anciens et grecs modernes (1865).

Chants populaires de la Grèce (δύω τόμοι· ἡ δευτέρα ἔκδοσις ἐτυπώθη τῷ ἔτει 1860· καὶ τὴν παράφρασιν τῶν Διονυσιακῶν τοῦ Νόννου (1855).

ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΣ (Ἀλέξανδρος). Ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1791· ἀπέθανεν εἰς Ἀθήνας ἐν ἔτει 1865· κατάγεται ἀπὸ τὸν ἑνδοξόν Ἀλέξανδρον Μαυροκορδάτον τὸν ἐξ ἀπορρήτων· ἐξεπαιδεύθη ἐν Κωνσταντινουπόλει· ἐν ἔτει 1817 μετέβη εἰς Βουκουρέστιον μετὰ τοῦ Ὀσπαδάρου Ἰωάννου Καραδζᾶ καὶ προήχθη ἐκεῖ εἰς μεγάλα ἀξιώματα· μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Καραδζᾶ μετέβη εἰς Πίζαν τῆς Ἰταλίας, καὶ ἐκεῖθεν ἐν ἔτει 1821 ἀνεχώρησεν διὰ Μεσολόγγιον· ὑπῆρξε μετὰ τὸν Κυβερνήτην ὁ ἐπισημότερος τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος.

ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΣ (Νικόλαος), υἱὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου τοῦ ἐξ ἀπορρήτων· ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπερμεσοῦντος

τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος καὶ ἀπέθανε τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1730· ὑπῆρξε Μέγας Διερμηνεὺς τοῦ Ὄθωμανικοῦ Κράτους, ἠγεμὼν τῆς Μολδαυίας (1709), ἠγεμὼν Οὐγγροβλαχίας (1716)· φιλόλογος καὶ φιλόσοφος ἄριστος, ἐπροστάτευσε τὴν παιδείαν, συστήσας ἐν Βουκουρεστίῳ Ἑλληνικὴν Σχολὴν. Ἴδε Α. Π. Βρετοῦ Νεοελληνικὴν φιλολογίαν Β' μέρος σ. 306 καὶ Βιογραφίας τῶν Ἑλλήνων Μεγάλων Διερμηνέων τοῦ Ὄθωμανικοῦ Κράτους, ὑπὸ Ε. Τ. Σταματιάδου (Ἀθήνησι 1865) σ. 94.

ΜΕΤΑΞΑΣ (Ἀνδρέας). Ἐγεννήθη ἐν Κεφαλληνίᾳ ἐν ἔτει 1786· ἔδραμεν ἐξ ἀπαρχῆς εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα κατ' ὃν διεκρίθη καὶ εἰς τὸ στρατιωτικὸν (εἰς τὴν Δάλαν (1822) ἰδίως) ἀλλὰ πρὸ πάντων εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον· ἐστάλη εἰς τὸ Συνέδριον τῆς Βερόνας (1822) ὡς πληρεξούσιος τῆς Ἑλλάδος· ὑπῆρξε πολλάκις ὑπουργός, πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος, ἀντιπρόσωπος εἰς τὰς ἐθνοσυνελεύσεις, βουλευτὴς, πρόεδρος τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου τῷ ἔτει 1844 μετὰ τὴν Σεπτεμβριανὴν Μεταπολίτευσιν ἧς ὑπῆρξεν ὁ ἀρχηγός· ἀπέθανε ἐν 1860 ἐν Ἀθήναις. Ὁ Μεταξᾶς ὑπῆρξεν εἰς ἕκ τῶν νουνεχεστάτων, τιμιωτάτων, καὶ εὐφροεστάτων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος.

ΜΗΝΙΑΤΗΣ (Γεώργιος). Ἐγεννήθη ἐν Ἀργοστολίῳ τῆς Κεφαλληνίας ἐν ἔτει 1817 ἐκ τῆς οἰκογενείας τοῦ πανελληνίου Μηνιάτου· κάλλιτος ζωογράφος ἐκπαιδευθεὶς ἐν Ῥώμῃ, νῦν εἶναι ἐγκαταστημένος ἐν Φλωρεντίᾳ, ὅπου θεωρεῖται παρ' ὄλων τῶν εἰδημόνων τῶν καλῶν τεχνῶν ὡς ἄριστος πινακογνώμων, ἰδίως τῆς μεσαιωνικῆς ἐποχῆς, καὶ ὡς τοιοῦτος ἀναφέρεται εἰς διάφορα περὶ καλῶν τεχνῶν συγγράμματα· δυστυχῶς οὐδεμίαν ἐνθάβρουνσιν ἔλαβεν ὁ ἀνὴρ παρὰ τῶν κατὰ καιρὸν ἐντίμων Ἑλληνικῶν Κυβερνήσεων, αἱ ὁποῖαι τοσοῦτον ἀφθόνως καὶ ἀπρεπῶς ἐπιδαψιλεύουσι τὸ Ἑλληνικὸν παράσημον!

ΜΗΝΙΑΤΟΥ (Μαργαρίτα). Τὸ γένος Ἀλβάνα, ἐγεννήθη εἰς Κέρκυραν ἐν ἔτει 1825, διῆγεν ἔτη πολλὰ ἐν Ῥώμῃ μετὰ τῆς θείας αὐτῆς συζύγου τοῦ ἄλλοτε Ἀρμοστοῦ τῆς Ἑπτανήσου Ἀδαμ, καὶ ἔτυχεν ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἐκείνῃ πόλει παιδείας καὶ ἀγωγῆς ἐξόχου· ὑπανδρευθεῖσα μετὰ τοῦ Ἑλληνοσ καλλιτέχνου Γεωργίου Μηνιάτου περιηγήθη πολλὰς χώρας τῆς Εὐρώπης, καὶ πρὸ δέκα ὀκτῶ ἐτῶν ἀποκατεστάθη εἰς Φλωρεντίαν, ὅπου χαίρει ἄκραν παρὰ τοῖς λογίοις καὶ σοφοῖς ὑπόληψιν· ἐξέδωκεν ἀγγλιστὶ καὶ ἰταλιστὶ πάμπολλα περὶ καλῶν τεχνῶν καὶ περὶ δημοσίας ἐκπαιδευσιως· ἐξέδωκε τῷ 1865 ἀγγλιστὶ τὸν βίον τοῦ Δάντε· ἐκπνεῖ νῦν ἐπίσης ἀγγλιστὶ τὴν ἱστορίαν τῆς Φλωρεντινῆς δημοκρατίας.

ΜΟΡΡΗΣ (Ἐδουάρδος, Ζώη). Ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1819 ἐν Φιλαδελφίᾳ τῆς Πενσυλβανίας (ἐν Ἀμερικῇ) ἐκ πατρὸς ἐμπόρου. Ἐν ἔτει 1840 περιηγήθη τὴν Τουρκίαν, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Αἴγυπτον, τὴν Συρίαν καὶ τὴν Παλαιστίνην· τὴν περιήγησίν του ταύτην ἐξιστόρησεν ἐν διτόμῳ

συγγράμματι ὃ ἐδημοσίευσεν τῷ 1842· τῷ 1844 ἐξελέχθη ἀντιπρόσωπος τῆς Πενσυλβανίας εἰς τὸ Ἐθνικὸν Συνέδριον τῆς Οὐάσιγκτῶνος· τῷ 1861 διορίσθη Πρεσβευτὴς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς παρὰ τῷ Σουλτάνῳ· ὁ Μόρβης εἶναι κάτοχος ἐννέα γλωσσῶν συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Ἑλληνικῆς· ἀνήκει εἰς τὸ φιλελεύθερον κόμμα τὸ λεγόμενον ἐν Ἀμερικῇ δημοκρατικὸν· εἶναι δὲ εἰς τὸ ἔπακρον φιλέλληνα.

ΜΟΥΣΤΟΞΥΔΗΣ (Ἀνδρέας). Ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1785 ἐν Κερκύρα, καὶ ἀπέθανεν ἐν τῇ πατρίδι του τὴν 17 Ἰουλίου 1860· φιλόλογος διάσημος. Ἴδε τὴν βιογραφίαν αὐτοῦ συνταχθεῖσαν ἰταλιστὴ (ἐν Ἀθήναις 1860) παρὰ Α. Παπαδοπούλου Βρετοῦ καὶ περίληψιν αὐτῆς Ἑλληνιστὴ ἐν τῇ Νεοελληνικῇ Φιλολογίᾳ Μέρος Β' σ. 309.

Ο

᾽ΟΛΓΑ. Βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος, θυγάτηρ τοῦ Μεγάλου Δουκὸς Κωνσταντίνου, ἀδελφοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Β'· ἐγεννήθη τὴν 22 Αὐγούστου (3 Σεπτεμβρίου) 1851· ἠβραβωνίσθη τὸν Βασιλέα τῆς Ἑλλάδος Γεώργιον τὸν Α' τὴν 26 Ἰουνίου (8 Ἰουλίου) 1867.

᾽ΟΛΥΜΠΙΟΣ (Γεώργιος, Νικόλαος). Ἐγεννήθη τῷ 1772 εἰς κωμόπολιν Βλαχολείβαδον εἰς τὸν ᾽Ολυμπον τῆς Θετταλο-Μακεδονίας, ἐξ ἀρχαίας οἰκογενείας Καπιτανέων Ἀρματωλῶν· πολεμήσας ἔτη πολλὰ εἰς τὸν ᾽Ολυμπον ὑπὲρ τῆς αὐτονομίας τῆς χώρας ἐκείνης κατὰ τοῦ Ἀλῆ Πασσᾶ καὶ ἄλλων Πασσάδων τοῦ Σουλτάνου ἠναγκάσθη ἐπὶ τέλος νὰ καταφύγῃ εἰς Σερβίαν (1799) ἐπαναστατήσασαν κατὰ τῆς Τουρκίας· μετὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς αὐτονομίας τῆς Σερβίας ὁ ᾽Ολύμπιος μετὰ τοῦ ὑπ' αὐτὸν στρατοῦ μετέβη εἰς Βλαχίαν (Ἰανουάριον 1804) ἧς ὁ ἡγεμὼν Κωνσταντῖνος Ὑψηλάντης τὸν προσέλαβεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του· ἐκραγέντος τοῦ μεταξὺ Ῥωσσίας καὶ Τουρκίας πολέμου, ὁ ᾽Ολύμπιος ἐσχήματισε σῶμα 3,000 Ἑλληνο-σέρβων καὶ συνεξεστράτευσεν μετὰ τῶν Ῥώσων, καὶ ἔκτοτε ἔλαβεν ἐνεργητικώτατον μέρος εἰς ὅλους τοὺς πολέμους ὧν αἱ Ἡγεμονίαι καὶ ἡ Σερβία ὑπῆρξαν τὸ αἵματηρὸν πεδῖον, πάντοτε διακριθεὶς διὰ τὸ θάρρος αὐτοῦ· εἰς τὴν ἐν Βαρσοβίᾳ μάχην (1812) ὁ ᾽Ολύμπιος μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν Ἑλληνο-σέρβων ἐπολέμησεν κατὰ τῶν Γάλλων ὑπὸ τὴν Ῥωσικὴν σημαίαν· τῷ 1813 μετέβη εἰς Πετρούπολιν ἵνα συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ Καποδιστρίου, τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου καὶ ἄλλων ἐπισήμων προσώπων περὶ τῶν συμφερόντων τοῦ ἔθνους· ἐν ἔτει 1814 μετέβη κατ' ἀνωτέραν διαταγὴν εἰς Βιέννην, διαρκούντος τοῦ συνεδρίου· ἀπὸ τοῦ 1815 μέχρι τοῦ 1818 διετέλεσεν παρὰ τῷ ἡγεμόνι τῆς Βλαχίας Καρατζᾶ ὡς ἀρχηγὸς τῶν ἐγχωρίων στρα-

τευμάτων· τῷ 1819 ἀνέλαβε τὴν αὐτὴν ὑπηρεσίαν ὑπὸ τὸν διάδοχον τοῦ Καρατζᾶ Ἀλέξανδρον Σουτζόν· τῷ 1821 ὅτε ἐξεβράγη ἡ Ἑλληνικὴ ἐπανάστασις ὑπὸ τὸν Ἀλέξανδρον Ὑψηλάντην ὁ Ὀλύμπιος διωρίσθη ἀρχιστράτηγος τῆς Μολδοβλαχίας μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ Ὑψηλάντου· δραμῶν εἰς Δραγασάνη ἠδυνήθη νὰ σώσῃ πλείστους ἐκ τῶν ἱερολοχιτῶν καὶ μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου ὃν συνώδευσεν μέχρι τῶν αὐστριακῶν συνόρων καὶ τὴν ἀναχώρησιν ὅλων τῶν ἄλλων ἀρχηγῶν, ὁ Ὀλύμπιος συναθροίσας ὑπὲρ τοὺς πεντακισχιλίους μαχητὰς καὶ παραλαβὼν συναγωνιστὴν τὸν Ἰωάννην Φαρμάκην ἀπεφάσισε νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ μάχηται κατὰ τῶν Τούρκων, ὅπως φέρῃ περισπασμὸν τινα ὑπὲρ τῶν ἐγερθησομένων Ἑλλήνων ἐν ἄλλαις χώραις, ὅπως ἦτο συμπεφωνημένον· ἑκατὸν χιλιάδες Τούρκοι συνεσωματώθησαν ἐν ταῖς Ἡγεμονίαις· Ὁ Ὀλύμπιος ὠχυρώθη κατ' ἀρχὰς εἰς τὸ μοναστήριον Νιαμζούλου, λίαν ὀχυρὰν θέσιν εἰς τὰ Αὐστριακὰ σύνορα, ἀλλ' ἠναγκάσθη παρὰ τῶν Αὐστριακῶν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν θέσιν ταύτην καὶ νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ μοναστήριον Σεκουλούκ· ἐκεῖ ὑπερησπίσθη ἐπὶ ἱκανὸν καιρὸν· ἀλλὰ ἐπὶ τέλος πολιορκηθεὶς παρὰ πολυαρίθμου στρατοῦ, ἔνοιξε τὰς πύλας τοῦ εὐρυχωροτάτου μοναστηρίου· καὶ ὅταν οἱ Τούρκοι εἰσῆλθον ἅπαντες ἐν αὐτῷ, ὁ ἐν τοῖς ὑπογείοις καταφυγῶν Ὀλύμπιος ἔβαλε πῦρ εἰς τὴν ἐν αὐτοῖς εὕρισκομένην πυριτοθήκην καὶ κατέστρεψε μετ' αὐτοῦ μυριάδας ἐχθρῶν.

Ὁ Ὀλύμπιος ἐδαπάνησεν ἄπειρον χρηματικὸν ὑπὲρ τῆς ἐπαναστάσεως· ἡ δὲ πολύπροιξ χήρα αὐτοῦ ἐθυσίασεν ὀλόκληρον τὴν περιουσίαν αὐτῆς ὑπὲρ τοῦ ἔθνους ἀφήσασα δύο τέκνα πενιχρῶς ζῶντα ἐν Ἀθήναις, καὶ ἡρωϊκῶς καὶ ἀγογγύστως καὶ ταῦτα ἀνεχόμενα τὴν ἀκηδεῖαν τῶν κατὰ καιρὸν Ἑλληνικῶν κυβερνήσεων. Οὕτω ἐπίσης καρτερικῶς πένεται ἡ ἀνύπανδρος καὶ προβεβηκυῖα κόρη τοῦ ἐταιριστοῦ Ξένου, ἀναλγούντων ἀπάντων ἡμῶν!

ΟΡΛΩΦ (Βασίλειος Α.). Γεννηθεὶς εἰς τὴν ἱστορικὴν νῆσον τῶν Σπετσῶν κατὰ τὸ ἔτος 1829. Παιδιόθεν ἐξελέξατο τὸν ναυτικὸν βίον καὶ ἐχρημάτισεν ἐμποροπλοίαρχος μέχρι τοῦ ἔτους 1859, ὅτε προσεκολλήθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἀτμοπλοίας ὡς ὑποπλοίαρχος. Κατὰ τὴν ἐν Σύρῳ ἐπανάστασιν τοῦ 1862 πλοιαρχῶν τῆς Καρτερίας ἀπεβίβασεν εἰς Κύθνον τὸν Λεωτσάκον, Μωραϊτίνην καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς ἐπαναστάτας, οὓς, ὡς γνωστόν, προσέβαλον ἐκεῖ τὰ κυβερνητικὰ ὄπλα. Ἐπλοιάρχησε πολλάκις τοῦ Πανελληνίου καὶ τοῦ Ἀρκαδίου εἰς τὰς ἀποστολάς τῆς Κρήτης.

Π

ΠΑΝΑΣ (Φώτιος). Ἐγεννήθη ἐν Κεφαλληνίᾳ ἐν ἔτει 1832· ἐξεπαιδεύθη ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἔγεινεν εἰς ἓκ τῶν καλλίστων ἰατρῶν τῶν Παρισίων, ὅπου ἐξασκεῖ ἐπιτυχέστατα τὴν ἐπιστήμην του.

ΠΑΝΤΑΖΗΣ (Δημήτριος). Ἀθηναῖος, ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Αὐγούστου 1813, ἐξεπαιδεύθη ἐν Ὑδρᾷ, Αἰγίνῃ καὶ Ἀθήναις. Κατὰ τὸ 1850 διωρίσθη διδάσκαλος τοῦ ἐν Αἰγίνῃ Ἑλληνικοῦ σχολείου, εἶτα μετετέθη εἰς Ἀθήνας, καὶ κατὰ τὸ 1856 προσελήφθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως ὅπου καὶ ἔκτοτε διατελεῖ· διευθύνει δὲ νῦν ἐν τῷ εἰρημένῳ Ὑπουργείῳ τὸ τμήμα τῆς ἀνωτέρας καὶ μέσης Ἐκπαιδεύσεως, συγχρόνως δὲ ἐκδίδει, δεκαπέντε ἤδη ἔτη, καὶ τὴν φιλολογικὴν ἔφημερίδα τῶν Φιλομαθῶν, ἣτις εἶναι οἷον ἐπὶ ἡμῶν ἡμεπίσημος τοῦ εἰρημένου Ὑπουργείου ἔφημερίς, διότι δι' αὐτῆς δημοσιεύονται πᾶσαι αἱ πράξεις αὐτοῦ.

Φιλοπονήσας ὁ Δημήτριος Πανταζῆς ἐξέδωκε τὰ ἑξῆς βιβλία·

1) Γεωγραφίαν τῶν ἁγίων τόπων, ἣτις ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

2) Συλλογὴν βίων τῶν κλασικῶν ποιητῶν καὶ λογογράφων τῆς Ἑλλάδος.

3) Περιγραφὴν τῆς Ἀθηναίων Ἀκροπόλεως.

4) Ἱερὰν ἱστορίαν εἰς χρῆσιν τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων.

5) Σύνοψιν Γενικῆς Ἱστορίας πρὸς τὴν αὐτὴν χρῆσιν.

6) Ἐπιτομὴν τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας κατὰ τὴν τοῦ Δουρουῆ, ὑπουργοῦ νῦν τῆς Παιδείας ἐν Γαλλίᾳ.

7) Μεταφράσας ἐξέδωκε τὰ Καθήκοντα τῶν παίδων πρὸς τοὺς ἑαυτῶν γονεῖς τοῦ Βαρῶ.

8) Μεταφράσας ἐκ τῆς Ἀγγλικῆς ἐξέδωκε τὸ περίφημον καὶ μέγα Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιολογίας τοῦ N. Smith μετὰ 250 εἰκονογραφιῶν.

9) Ἐγραψε καὶ γράφει ὁσημέραι διάφορα φιλολογικὰ καὶ ἀρχαιολογικὰ ἄρθρα εἰς διαφόρους ἔφημερίδας καὶ πολλὰ εὐτράπελα μετὰ πολλῆς θυμηδίας ἀναγινωσκόμενα.

Φαίνεται δὲ ὅτι ἔχει καὶ ἄλλα πονήματα ἀνέκδοτα, τὰ ὅποια σκοπεύει νὰ ἐκδώσῃ, ἀφ' οὗ πληρωθῇ ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος ἵνα λάβῃ τὴν σύνταξιν του, ἀποσυρόμενος τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας, δηλαδὴ μετὰ δύο ἔτη.

ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ (Ἰωάννης). Ἐγεννήθη περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος· νεώτατος εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ῥωσσίας καὶ ἔλαβεν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὰ ἀνατολικά ζητήματα, ἰδίως εἰς τὴν

Ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν· ὑπῆρξεν ἔτη πολλὰ Γενικός Πρόξενος τῆς Ῥωσσίας ἐν Ἀθήναις· νῦν συνταξιούχος ὢν ἰδιωτεύει ἐν Ἑλλάδι.

ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ (Κωνσταντῖνος). Ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν ἔτει 1815 ἐκ πατρὸς τοῦ τραπεζίτου Δημητρίου τοῦ Παπαρρήγοπούλου, καταγομένου μὲν ἐκ Βιτίνης τῆς Πελοποννήσου, μέγα δὲ ἰσχύσαντος ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ θανατωθέντος δὲ τῷ 1821 μετ' ἑνὸς τῶν υἱῶν, ἑνὸς τῶν ἀδελφῶν καὶ ἑνὸς τῶν γαμβρῶν αὐτοῦ ἐπὶ θυγατρὶ. Τότε ἐδημεύθη συγχρόνως καὶ ἅπασα ἡ ἐκ πολλῶν ἑκατομμυρίων συγκειμένη περιουσία αὐτοῦ, ὥστε ἡ μήτηρ τοῦ Κ. Παπαρρήγοπούλου ἠναγκάσθη μετὰ τῶν περιωθέντων τὸ πλεῖστον ἀνηλίκων αὐτῆς τέκνων νὰ ζητήσῃ ἄσυλον εἰς τὰ φιλόξενα παράλια τῆς Ῥωσσίας, καὶ κατέφυγεν εἰς Ὀδησσόν. Ἐκεῖ ὁ νέος Κωνσταντῖνος Παπαρρήγόπουλος ἐξεπαιδεύθη αὐτοκρατορικῇ δαπάνῃ εἰς τὸ λύκειον Richelieu μέχρι τοῦ 1830, ὅτε συγκατήλθε μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου συνεπλήρωσε τὴν Ἑλληνικὴν αὐτοῦ παιδείαν παρὰ τῷ ἀοιδίμῳ διδασκάλῳ Γεωργίῳ Γενναδίῳ. Τῷ 1833 εἰσῆλθε νεώτατος ἔτι εἰς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς δικαιοσύνης, ἐν ᾧ προήχθη μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ὑπουργείου τούτου, καὶ παρέμεινε μέχρι τοῦ ἔτους 1845 ὅτε ἀπελύθη τῆς ὑπηρεσίας καταταχθεὶς παραδόξως εἰς τοὺς ἑτερόχθονας κατὰ τὸ διαβόητον ψήφισμα τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀ' ἡς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως. Ἀλλὰ μετὰ ἕν ἔτος διωρίσθη αὖθις καθηγητῆς τῆς Ἱστορίας εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Γυμνάσιον. Τῷ 1851 διεδέξατο τὴν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καθέδραν τοῦ μακαρίτου Κ. Δ. Σχινᾶ διορισθέντος τότε πρέσβεως τῆς Ἑλλάδος ἐν Βιέννῃ. Ὁ Κ. Παπαρρήγόπουλος διατελεῖ ἔκτοτε εἰς τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον διδασκων τὴν Ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους. Καί τοι μὴ ἐκπαιδευθεὶς εἰς οὐδὲν πανεπιστήμιον ἐτρέπη πρῶιμότατα κατ' ἰδίαν εἰς ἱστορικὰς μελέτας, καὶ ἐξέδωκε κατὰ πρῶτον τῷ 1842 τὴν περὶ τῆς ἐποικίσεως ἐν τῇ Πελοποννήσῳ Σλαυικῶν τινῶν φυλῶν πραγματείαν αὐτοῦ· μετὰ ἕν ἔτος δὲ ἑτέραν πραγματείαν περὶ τοῦ τελευταίου ἔτους τῆς Ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας, ἣτοι ἀκριβέστερον περὶ τοῦ ἔτους κατ' ὃ ἐγένετο ἡ ἄλωσις τῆς Κορίνθου ὑπὸ τοῦ Μομμίου. Περὶ ἀμφοτέρων τῶν πραγματειῶν τούτων ἐγένετο πολὺς λόγος ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἰδίως παρὰ τοῖς Γερμανοῖς· τὸ δὲ ἐν Μονάχῳ πανεπιστήμιον ἀπένειμεν ἕνεκεν αὐτῶν εἰς τὸν Κ. Παπαρρήγόπουλον τὸ ἀξίωμα τοῦ διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας. Ἀπὸ τοῦ 1850 ἐγένετο εἰς ἐκ τῶν θεμελιωτῶν τοῦ περιοδικοῦ συγγράμματος ἡ Πανδώρα, ἐν ἣ κατεχώρισε πολλὰς καὶ ποικίλας ἱστορικὰς πραγματείας, ὧν τινες ἐξεδόθησαν καὶ κατ' ἰδίαν τῷ 1858. Τῷ 1853 ὑπῆρξεν ὡσαύτως εἰς ἐκ τῶν θεμελιωτῶν τοῦ Spectateur de l'Orient (Θεατοῦ τῆς Ἀνατολῆς) τοῦ ὁποῦ καὶ τὴν διεύθυνσιν ἀνέλαβεν ἐπὶ

τριετίαν, καὶ ἐν ᾧ ἐδημοσίευσε ποικίλας πολιτικο-ἱστορικὰς πραγματείας, ὧν τινες ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὴν Γερμανικὴν (ὡς ἡ περὶ τῶν Ἀλβανῶν πραγματεία μεταφρασθεῖσα παρὰ τοῦ Καθηγητοῦ Κ. Ῥόσσ) περὶ ἄλλων δὲ οὐκ ὀλίγος λόγος ἐγένετο τότε ἐν ταῖς Γαλλικαῖς ἐφημερίσιν. Τῷ 1860 ἐπεχείρησε τὴν ἔκδοσιν τῆς μεγάλης αὐτοῦ συγγραφῆς ἐπιγραφομένης „ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν νεωτέρων χάριν τῶν πολλῶν“. Ταύτης, ἣτις μέλλει ν' ἀποτελέσῃ τέσσαρας μεγάλους τόμους, ἐδημοσιεύθησαν ἤδη οἱ δύο πρῶτοι καὶ ἐκτυποῦται ὁ τρίτος. Παρεκτὸς τῶν διαφόρων τούτων ἔργων ὁ Κ. Παπαρρόηγόπουλος ἐξέδωκε καὶ διάφορα ἄλλα καθαρῶς διδακτικὰ βιβλία, καὶ ἐπὶ δύο ἔτη τὸ 1858 καὶ τὸ 1859 ὑπῆρξε διευθυντὴς τῆς πολιτικῆς ἐφημερίδος ὁ Ἑλλην.

ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ (Λεωνίδας). Ἀγωνιστὴς τῆς Κρητικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1866· ἐφονεύθη εἰς Ὀμαλόν.

ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ (Ἰωάννης). Ἐγεννήθη εἰς Κρήτην ἐν ἔτει 1825· καθηγητὴς τῆς ἀστρονομίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν· συνεργάτης ἀφιλοκερδέστατος τοῦ Ἑθνικοῦ Ἡμερολογίου ἀπὸ τοῦ Α' ἔτους τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ (1860).

ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΑΚΗΣ (Δημήτριος). Ἐγεννήθη εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος εἰς Μάννην τῆς Πελοποννήσου· ἀντισυνταγματάρχης τῆς Φάλαγγος· διεκρίθη μετὰ τοῦ Στρατηγοῦ Χατζηπέτρου κατὰ τὸ ἔτος 1854 εἰς Καλαμπάκαν τῆς Θεσσαλίας· μετέβη εἰς τὴν ἀγωνιζομένην Κρήτην εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 1867.

ΠΟΥΖΑΔ (Μαρία Εὐγενίου), τὸ γένος Γκίκα· ἐγεννήθη ἐν Βουκουρεστίῳ ἐν ἔτει 1832, ἀπέθανεν ἐν Ταυρίνῳ τῷ 1866· διέπρεψεν ἐπὶ ἀρετῇ καὶ καλλονῇ· ὑπῆρξεν ἐκ τῶν εὐαρίθμων γυναικῶν τῆς Βλαχίας τῶν κατόχων τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης· ὑπανδρεύθη ἐν ἔτει 1850 μετὰ τοῦ Εὐγενίου Πουζὰδ, Γενικοῦ Προξένου καὶ διπλωματικοῦ πράκτορος τῆς Γαλλίας ἐν Βουκουρεστίῳ, συγγραφέως καλλίστων συγγραμμάτων περὶ Ἀνατολῆς· ἦτο ἐγγονὴ τοῦ ἡγεμόνος Γρηγορίου Γκίκα οὗτινος ἐδημοσιεύσαμεν τὴν εἰκόνα καὶ τὴν βιογραφίαν ἐν τῷ Ἑθνικῷ Ἡμερολογίῳ τοῦ ἔτους 1867, σελίδα 361.

ΠΡΑΪΔΗΣ (Ἀλέξανδρος). Ἐγεννήθη εἰς Ναύπλιον ἐν ἔτει 1836· ἐξεπαιδεύθη ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν Γαλλίᾳ· ὑπολοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ· πληρωθεὶς εἰς τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Ναυπλίου τὴν 1 Μαρτίου 1862· ἐφονεύθη ἐν Βαφῇ τῆς Κρήτης τὴν 12 Ὀκτωβρίου 1866.

Ρ

ΡΑΓΚΑΒΗΣ (Ἀλέξανδρος Ῥίζος). Ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν ἔτει 1810· ἀρχαιολόγος, φιλόλογος καὶ ποιητὴς ἐκ τῶν φερόντων

τὰ πρῶτα παρ' ἡμῖν· ὑπῆρξεν ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν (1855—1857) καὶ βουλευτὴς τοῦ Πανεπιστημίου (1857) οὕτινος διατελεῖ πρὸ εἴκοσι καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν καθηγητῆς. Ἴδε λεπτομερῆ βιογραφίαν αὐτοῦ ἐν τῇ ἑπταλόφῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

ΡΑΛΛΗΣ (Γεώργιος Ἀλεξάνδρου). Ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει τὴν 8 Ἀπριλίου 1805. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ἀλέξανδρος Ράλλης διατελέσας εἰς διαφόρους τῆς Ὄθωμανικῆς Κυβερνήσεως ὑπηρεσίας, ἰδίως δὲ ὡς ἐπιτετραμμένος τῆς Ὑψηλῆς Πύλης παρὰ τῇ Γαλλικῇ Δημοκρατίᾳ κατὰ τὸ ἔτος 1802 καὶ 1803, μετὰ τὴν ἐκ Παρισίων ἀναχώρησιν τοῦ διαπραγματευθέντος τὴν συνθήκην τῆς 25 Ἰουνίου 1802 (6 Messidor an X) Πρέσβεως Μεχμέτ Ταϊτ Γαλπ Πασᾶ, ὑπέστη, ἐκραγείσης τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασεως, τὸν θάνατον τοῦ μαρτυρίου μετὰ τῶν λοιπῶν τοῦ γένους προυχόντων, κατὰ τὸν Ἀπρίλιον 1821 ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Ἄγων τότε τὸ δέκατον ἑβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ὁ Γεώργιος Α. Ράλλης μετέβη κατὰ τὸ 1822, χάριν τελειοτέρας καὶ ἀνωτέρας ἐκπαιδεύσεως, πρῶτον μὲν εἰς Βιέννην τῆς Αὐστρίας, κατὰ δὲ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1823 εἰς Παρισίους, ὅπου ἀποπερατώσας ἐν τρισὶν ὅλοις ἔτεσι τὰ γυμνασιακὰ μαθήματα ἐν τῷ Λυκείῳ τοῦ Ἑρβίλου Δ'. (νῦν Lycée Napoleon) διήκουσε τῶν μαθημάτων τῆς Νομικῆς σχολῆς ἀναγορευθεὶς κατὰ τὸ 1828 προλύτης τῆς Νομικῆς.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐν Παρισίοις διατριβῆς αὐτοῦ ὁ Γεώργιος Α. Ράλλης ἐξέδοτο μέρη τινὰ Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ λογογράφου μετὰ γραμματικῶν καὶ φιλολογικῶν σημειώσεων πρὸς χρῆσιν τῶν ἀνωτέρων τάξεων τῶν Λυκείων. Κατὰ δὲ τὸ 1828 διωρίσθη ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως, βασιλεύοντος τοῦ φιλέλληνος βασιλέως Καρόλου τοῦ δεκάτου, Καθηγητῆς τῆς ῥητορικῆς ἐν τῷ Γυμνασίῳ τῆς παρὰ τὴν Βουρδιγάλλην πόλεως Μαρμάνδης. Ἄλλ' ὑπὸ ζήλου πατριωτικοῦ φλεγόμενος, παρητήθη τῆς θέσεως ταύτης, καὶ μετέβη εἰς Ναύπλιον, καθεδρᾶν τότε τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, καὶ, μετ' οὐ πολὺ, διωρίσθη Γραμματεὺς τοῦ ἐν Ἄργει συσταθέντος Ἀνεκκλήτου Δικαστηρίου, καὶ μετὰ ταῦτα Δημόσιος Συνήγορος, πρῶτον μὲν παρὰ τῷ αὐτῷ Δικαστηρίῳ ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος Χ. Κλονάρη, εἶτα δὲ παρὰ τῷ ἀνωτάτῳ Δικαστηρίῳ. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐξέδοτο τὴν ὑπ' αὐτοῦ Ἑλληνιστὶ μεταφρασθεῖσαν περὶ τοῦ διεθνoῦς δικαίου πραγματείαν τοῦ Βατέλου, κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1832 μετέσχε τῆς ἐκδόσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Καθρέπτου μέχρι τοῦ 12 αὐτοῦ ἀριθμοῦ.

Καθιδρυθείσης τῆς Βασιλείας, διωρίσθη Εἰσαγγελεὺς παρὰ τῷ ἐν Θήβαις Ἐγκληματικῷ Δικαστηρίῳ, κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1835 Εἰσαγγελεὺς τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, καὶ ἐπὶ ἐν περίπου ἔτος συγχρόνως Ἐπίτροπος τῆς Ἐπικρατείας παρὰ τῷ Ἐλεγκτικῷ Συνεδρίῳ.

Μετὰ δὲ τὴν σύστασιν τοῦ Πανεπιστημίου Ὁθωνος, Σχολάρχης τῆς Νομικῆς Σχολῆς, τέλος δὲ κατὰ τὸ 1839 Πρύτανις τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου ἕως τοῦ ἔτους 1841.

Εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς ἀνωτάτης τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας ἐκπαιδεύσεως ἄοκνον τοῦ Γ. Α. Ῥάλλη ζῆλον ὀφείλεται ἰδίως καὶ ἡ ἰδέα τῆς διὰ Συνδρομῶν τῶν Ὁμογενῶν καὶ τῶν φιλελλήνων ἀνεγέρσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου, καὶ ἡ πραγματοποίησις τοῦ ἐργώδους καὶ ἐθνικωτάτου τούτου ἔργου.

Κατὰ τὸ ἔτος 1837 προήχθη ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ εἰσαγγελέως εἰς τὴν τοῦ Προέδρου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, τὸν δὲ Αὐγούστον τοῦ 1841 ἐκλήθη εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης Γραμματείας τῆς ἐπικρατείας, διευθύνας ἐπὶ ἓν σχεδὸν ἔτος συγχρόνως καὶ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν. Κατὰ δὲ τὸ βραχὺ τοῦτο διάστημα τῆς Οἰκονομικῆς αὐτοῦ διαχειρίσεως, ἐνομοθετήθησαν πλείστου λόγου ἄξια οἰκονομικὰ μέτρα· ἐξεδόθη ὁ σήμερον ὑφιστάμενος τελωνιακὸς ὀργανισμὸς, κατηργήθη ὁ ἐπὶ τῶν ἐντὸς τοῦ Κράτους μεταφερομένων ἐμπορευμάτων καταθλιπτικώτατος τελωνιακὸς φόρος, ὀργανίσθησαν τὰ δασονομεῖα, ἐνομοθετήθη ἡ διὰ τὴν ἐγχώριον γεωργίαν τοσοῦτον προστατευτικὴ τότε κινητὴ κλίμαξ περὶ τοῦ ἐπὶ τῶν σιτηρῶν εἰσπρακτέου δικαίωματος κτλ. κτλ.

Ὡς Γραμματεὺς ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης, ὁ Γ. Α. Ῥάλλης διωργάνισε τὴν ἀνακριτικὴν ἐξουσίαν τῶν ἐν τῷ Ὁθωμανικῷ Κράτει Προξένων, ἐβρῦθμισεν ὀριστικῶς τὴν περιφέρειαν τῶν Εἰρηνοδικείων, ὑπέβαλε πρῶτος εἰς τὸν Βασιλέα λεπτομερεῖς ἀπολογισμοὺς τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης ὡς πρὸς τὰ ἔτη 1836, 1837, 1838, 1839, 1840 καὶ 1841, δι' ἐκθέσεως δημοσιευθείσης ἐν τῷ ἄρ. 8 τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τοῦ 1842, καὶ εἰσήγαγε μετὰ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑπουργοῦ Κ. Χρηστίδου νόμον, καθ' ὃν παρετάθη ἡ δοθεῖσα εἰς τοὺς ὑπευθύνους συντάκτας τῶν πολιτικῶν ἐφημερίδων προθεσμίαι τοῦ νὰ συμμορφωθῶσι μὲ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ τύπου νόμου τοῦ 1837 ὡς πρὸς τὰ νόμιμα αὐτῶν προσόντα.

Μετὰ τὴν μεταπολίτευσιν τῆς 3 Σεπτεμβρίου 1843 ὁ Γ. Α. Ῥάλλης, καταδιωχθεὶς πολιτικῶς ἕνεκα τῆς πρὸς τὴν Βασιλείαν ὑπερβολικῆς ἀφοσιώσεώς του, διετήρησε μόνην τὴν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καθηγεσίαν τῆς Ἐμπορικῆς νομοθεσίας, διατρέξας συγχρόνως καὶ τὸ δικηγορικὸν στάδιον.

Κατὰ ταύτην δὲ τὴν ἐποχὴν ἐξέδοτο τὸ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Ἐμπόριον τοσοῦτον ὠφέλιμον αὐτοῦ σύγγραμμα περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐμπορικῆς Νομοθεσίας.

Κατὰ τὸ ἔτος 1848 τὴν 25 Ἰουνίου ὁ Γ. Α. Ῥάλλης ἐκλήθη ἐκ δευτέρου εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τοῦ Κυ-

ρίου Γεωργίου Κουντουριώτου, διευθύνσας ἐπ' ὀλίγον χρόνον καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ Β. Οἴκου καὶ τῶν ἐξωτερικῶν, μέχρι τοῦ Ἀπριλίου 1849, ὅτε διωρίσθη Πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Κατὰ τὸ βραχὺ διάστημα τῆς ἐκ δευτέρου διευθύνσεως τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης, ὁ Γ. Α. Ῥάλλης διωργάνισεν ἀκριβέστερον τὰ περὶ τῆς ἐκλογῆς τῶν ἐνόρκων καὶ τὴν ἐκδίκασιν τῶν κατὰ τῶν ἐκλογικῶν καταλόγων παραπόνων, εἰσήγαγε τακτικὴν μισθοδοσίαν ὑπὲρ τῶν Εἰρηνοδικῶν, καὶ ἀπήλλαξε διὰ τοῦ μέτρου τούτου τοὺς πολίτας ἐκ τῆς ἄλλοτε παρὰ τοῖς Εἰρηνοδικείοις βαρυτάτης δαπάνης.

Κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1857 ὁ Γ. Α. Ῥάλλης ἐκλήθη ἐκ τρίτου εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τοῦ Κ. Α. Μιαούλη. Ἀλληλουχία διαφόρων περιστάσεων καὶ ἐν μέρει ἡ ἀποποίησης αὐτοῦ νὰ συναινέσῃ εἰς τὸν ἐπιζητούμενον τρόπον τῆς λύσεως ζητήματος διεθνούς λιὰν ἐνδιαφέροντος (τοῦ περὶ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ δῆθεν λεγομένου Βαυαρικοῦ δανείου) ὑπεχρέωσαν τὸν Γ. Α. Ῥάλλον νὰ ζητήσῃ μετ' ἐπιμονῆς τὴν ἀπὸ τοῦ Ὑπουργείου παραίτησίν του, ἣτις καὶ ἐγένετο δεκτὴ κατὰ τὴν 14 Μαρτίου 1860.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τῆς Ὑπουργείας αὐτοῦ ὁ Γ. Α. Ῥάλλης ἐπροσπάθησε νὰ πληρώσῃ διάφορα κενὰ τῆς δικαστικῆς νομοθεσίας, καὶ ἐξεδόθησαν οὕτω νόμοι ῥυθμίζοντες συμφωνότερον μὲ τὴν τελευταίαν κατάστασιν τῆς λοιπῆς νομοθεσίας, τὸ περὶ τῆς εἰς τὰ πολιτικὰ δικαιώματα ἀποκαταστάσεως τῶν ποινικῶς καταδικασθέντων, τὸ περὶ ἐκδικάσεως τῶν ἐξυβρίσεων καὶ τῶν πλημμελημάτων τοῦ τύπου, ἐπὶ τῶν δικῶν τοῦ ὁποίου ἐπεκράτει ἀπὸ τῆς ἐπ' αὐτῶν εἰσαγωγῆς τοῦ ὀρκωτικοῦ συστήματος πλήρης ἀοριστία καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀληθῆς ἀρνησιδικία· πρῶτος ἐπέμεινε καὶ εἰσήγαγε νομοσχέδιον περὶ ἀυξήσεως τῆς μισθοδοσίας τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων, ὅπερ ῥαδιουργία τις πολιτικὴ ἀνέστειλεν ἐπὶ ἓν ἔτος, ἕως οὔ, ἐπιμόνω πάλιν αὐτοῦ προτάσει, κατέστη κοινόν τὸ μέτρον τοῦτο καὶ εἰς τὴν λοιπὴν ὑπαλληλίαν. Καθιέρωσε δὲ πράγματι τὸ δικαίωμα τῆς συντάξεως τῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν τῶν δικαστικῶν Ὑπαλλήλων, εἰσάξας νόμον δι' οὗ ἐσυνταξιοδοτήθησαν διάφοροι χῆραι καὶ ὀρφανά ἐγκαταλελειμμένα πρὸ ἐτῶν εἰς τὴν ἐσχάτην ἀπορίαν. Τέλος, ὡς μέλος τῆς ἐπὶ τούτῳ διορισθείσης ἐπιτροπῆς παρεσκεύασε μετ' αὐτῆς τὸ περὶ συντάξεων τῶν πολιτικῶν Ὑπαλλήλων νομοσχέδιον, καὶ διάφορα μέρη τοῦ Ἀστυκοῦ Νόμου.

Ὁ Γ. Α. Ῥάλλης ἐξέδοτο ἐκτὸς τῶν προμνησθέντων συγγραμμάτων, τὴν παράφρασιν τῶν Εἰσηγήσεων τοῦ Θεοφίλου μετὰ ποικίλων σημειώσεων, τὸ περὶ τοῦ ῥωμαϊκοῦ δικαίου ἐγχειρίδιον τοῦ Μακελδέη, ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ παρ' αὐτοῦ τε καὶ τοῦ Κ. Μ. Ρενιέρη μεταφρασθέν, τρίς ἤδη τὴν συλλογὴν τῆς Ἑλληνικῆς Νομοθεσίας ὑπὸ τὸ ὄνομα „Ἑλληνικοὶ

Κώδικες“ καὶ τέλος, συμπράξει τοῦ Μ. Ποτλῆ, τὸ σύνταγμα τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῶν ἀρχαίων ἐξηγητῶν Ζωναρᾶ, Βαλαμῶνος, Ἀριστηνοῦ καὶ Βλάσταρη εἰς τόμους ἕξ.

Ὁ Κ. Γ. Α. Ῥάλλης ἐτιμήθη δις διὰ τῆς Ἐθνικῆς ἀντιπροσωπείας, ἐκλεχθεὶς κατὰ μὲν τὸ ἔτος 1848 βουλευτῆς τοῦ Πανεπιστημείου, κατὰ δὲ τὸ 1859 Βουλευτῆς τῆς Ἀττικῆς.

ΡΑΣΠΟΝΗΣ (Ἰωάννης). Μέλος τῆς Ἱταλικῆς Βουλῆς, φιλέλλην. Ἡ μήτηρ αὐτοῦ εἶναι θυγάτηρ τοῦ τουφεκισθέντος Βασιλέως τῆς Νεαπόλεως Μουράτ, γαμβροῦ τοῦ Ναπολέοντος Α΄.

ΡΙΖΟΣ ὁ ΝΕΡΟΥΛΟΣ (Ἰάκωβος). Ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν ἔτει 1778, ἀπέθανεν ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι τῷ 1850· διάσημος φιλόλογος. Ἴδε λεπτομερῆ βιογραφίαν αὐτοῦ ἐν τῷ Ἐθνικῷ Ἡμερολογίῳ τοῦ ἔτους 1867 σελίδα 390.

Σ

ΣΑΙΝΤ-ΜΑΡΚ ΓΙΡΑΡΔΙΝΟΣ (Μάρκος Γιραρδίνος). Ἐγεννήθη ἐν Παρισίοις τὴν 12 Φεβρουαρίου 1801 ἐκ γονέων ἐμπόρων· διάσημος φιλόλογος, συγγραφεὺς καὶ καθηγητῆς· εἰλικρινέστατος φιλέλλην. Περιηγήθη τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Τουρκίαν κατὰ τὸ ἔτος 1840.

ΣΑΚΟΠΟΥΛΟΣ (Νικόλαος). Ἐγεννήθη ἐν Μήλῳ τὸ ἔτος 1825· ὑπῆρξεν ἐκ νεότητος δικαστικὸς ὑπάλληλος· ἐν ἔτει 1865 διωρίσθη μέλος τοῦ Προξενικοῦ δικαστηρίου Κωνσταντινουπόλεως· νῦν διατελεῖ Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν Χανίοις τῆς Κρήτης.

ΣΑΧΤΟΥΡΗΣ (Ν.) Ἐγεννήθη ἐν Ὑδρᾷ τῷ 1825· υἱὸς τοῦ Ἀντιναυάρχου Σαχτούρη· ὑπηρέτησεν εἰς τὸ Βασιλικὸν Ναυτικὸν· ἀπὸ τοῦ 1842 μέχρι τοῦ 1850 ἐμποροπλοιάρχει· πρὸ ἐπταετίας διατελεῖ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἀτμοπλοικῆς Ἐταιρίας. Κατὰ τὸ 1854 παρέλαβεν ἐν Τεργέστῃ τὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα πωληθέντα παρὰ τῆς Ῥωσσίας τρία πολεμικὰ πλοῖα καὶ κατὰ τὸν κατάπλου καταδιωχθεὶς παρὰ τῶν Ἀγγλογάλλων διέσωσεν αὐτὰ καταφυγὼν εἰς Ῥαγούζαν τῆς Δαλματίας. Πρῶτος κατέπλευσεν εἰς Κρήτην μετὰ τὸ Πανελλήνιον, καὶ καταδιωχθεὶς ὁλόκληρον ἡμέραν παρὰ τουρκικῆς κορβέτας διεσώθη λοξοδρομῶν.

ΣΙΝΑΣ (Σιμεών). Ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1825 εἰς Βιέννην ἐκ γονέων Ἑλλήνων, καταγομένων ἐκ Μακεδονίας· ζάπλουτος, ἐδωρήσατο ὑπὲρ τὰ δύο ἑκατομμύρια φράγκων εἰς τὴν Ἑλλάδα· καὶ νῦν κτίζει ἐν Ἀθήναις τὸ λαμπρὸν μέγαρον τῆς μελλούσης Ἑλληνικῆς Ἀκαδημίας.

ΣΤΙΑΜΑΝΝ (Γουλιέλμος, William). Ἐγεννήθη ἐν Νέα Ἰόρκῃ τῆς Βορείου Ἀμερικῆς· πρόξενος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἐν Κρήτῃ· ἄκρος φίλος τῶν χριστιανῶν.

ΣΤΟΥΡΤΖΑΣ (Μιχαήλ). Γεννηθεὶς τὴν 14 Ἀπριλίου 1795 ἐν Ἰα-
σίῳ τῆς Μολδαυίας, ἠγεμόνευσεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐν Μολδαυίᾳ, προστα-
τεύσας πάντοτε τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα. Ἰδε λεπτομερῆ βιογραφίαν
αὐτοῦ ἐν τῷ Ἑθνικῷ Ἡμερολογίῳ τοῦ ἔτους 1867 σελίδα 395.

Τ

ΤΣΩΤΣΗΣ (Γεώργιος Ν.), ἐγεννήθη εἰς Ψαρῶν κατὰ τὸ 1813.
Ἠσπάζθη παιδίον τὸν ναυτικὸν βίον ὑπηρετῶν εἰς ἐμπορικὰ πλοῖα.
Εὐρέθη εἰς λίαν νεαρὰν ἡλικίαν ἐντὸς τοῦ πλοίου τοῦ θείου του Δημη-
τρίου Παππανικολῆ εἰς διαφόρους ναυμαχίας. Μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν
τῆς Βασιλείας διωρίσθη σημαιοφόρος τοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ μέχρι
τοῦ 1844, ὅτε προεβιβάσθη εἰς βαθμὸν Ὑποπλοίαρχου ὑπηρετήσας μέχρι
τοῦ 1847. Τότε τεθεὶς εἰς διαθεσιμότητα ἐπανέλαβε τὸ ἐμπορικὸν στά-
διον ὡς ἐμποροπλοίαρχος ἐκτελέσας διαφόρους πλόας τῆς Μεσογείου καὶ
ἐπτάκις ταξειδεύσας εἰς Ἀγγλίαν. Κατὰ τὸ 1861 προσεκλήθη εἰς τὴν
ὑπηρεσίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἀτμοπλοίας ὡς ὑποπλοίαρχος, εἰς ἣν θέσιν
διατελῶν μέχρι τοῦδε ἔπλευσε καὶ εἰς Κρήτην ὡς πλοίαρχος τοῦ Πα-
νελληνίου κατὰ τὸν Δεκέμβριον 1866.

Υ

ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ (Γρηγόριος). Ἐγεννήθη τῇ 17 Σεπτεμβρίου 1835
ἐν Ὁδησσῷ· νῦν πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος ἐν Αὐστρίᾳ καὶ ἐν Πρωσίᾳ.

Φ

ΦΑΡΜΑΚΙΔΗΣ (Θεόκλητος). Ἐγεννήθη ἐν Λαρίσση τῆς Θεσσαλίας
τῇ 25 Ἰανουαρίου 1784, ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις κατὰ Μάϊον 1862· λό-
γιος ἐκ τῶν ἀρίστων. Ἰδε λεπτομερῆ βιογραφίαν αὐτοῦ ἐν τῷ Ἑθνικῷ
Ἡμερολογίῳ τοῦ ἔτους 1867, σελίδα 402.
